

อณิ

สุย์หวง
随侯珠
เขียน

ยินดี
แปล

อย่าหยิ่ง
นักเลย

别那么骄傲

อย่าหยิ่งนักเลย 别那么骄傲

สุยโหวจู่
เขียน

อินดี
แปล

นวนิยาย ลำดับที่ ๓๖๑

อย่าหยิ่งนักเลย

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๒-๔๔๔๔ ต่อ ๔๔๖๔ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๕๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

别那么骄傲

Original story and characters created and copyright © Author: 随侯珠 Sui Hou Zhu

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ตัดวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-2840-7

พิมพ์ครั้งแรก กรกฎาคม ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

สุยโหวจู่

อย่าหยิ่งนักเลย / สุยโหวจู่ เขียน; ยินดี แปล จาก 别那么骄傲 — กรุงเทพฯ:
อรุณ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2562.

(6), 610 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 361)

1. นวนิยายจีน. I. ยินดี, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

วอ ๙7๐4

DDC 896.1352

ISBN 978-616-18-4427-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทะกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิชา จิระอร • รองบรรณาธิการฝ่ายการ จัดพิมพ์ บุญพริ้ง, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิทวรรณะ

บรรณาธิการ จรัส กายโรจน์, ปรางทิพย์ สุทธิไชย • เลขานุการ ศศิธร เอ็มอัม

ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพลินธุ์, วรรณดา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม สกล ปานกลิ่นพุ่ม
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัญญา พรหมเลิศ • พิสูจน์อักษร ลดาญ พัดเย็น • คอมพิวเตอร์ ทองเพียร วรรณทอง

ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ษนิษฐา ศรีอินทร์

ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางขาย กุลพัฒน์ บัวละออ • ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์

คำนำสำนักพิมพ์

อย่าหิยังนักเลย เขียนโดย สุย์โหวจู่ นิยายเล่มนี้เคยดัดแปลงเป็นละคร ซึ่งออกอากาศเป็นตอน ๆ ทางเว็บซีรีส์ เมื่อปี ๒๐๑๖ และ ๒๐๑๗ มาแล้ว เป็นเรื่องราวของเลิ่นซี นักศึกษาสาวสวยเอกนาฏศิลป์ ที่รักการเต้นเป็นอันดับหนึ่ง แต่เรื่องวิชาการไม่เอาไหน กับเหอจื่อโจว หนุ่มวิเศษสุดหล่อ การเรียนเป็นเลิศ ทว่าพูดน้อยต้อยหนักและออกจะหยิ่งอยู่ไม่น้อย ทั้งสองไม่ค่อยได้ข้องแวะกันนัก จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ประหลาดที่ทำให้ทั้งคู่สลับร่าง เมื่อคนสองคนที่มีอุปนิสัยต่างกันสุดขั้วต้องมาใช้ชีวิตเป็นอีกคน แนนอนว่าไม่ใช่เรื่องง่าย ทั้งสองต้องพยายามเป็นตัวของตัวเองฝ่ายให้แนบเนียนที่สุด และยังต้องหาทางคืนกลับมาของตัวเอง จึงทำให้ทั้งคู่จำเป็นต้องใกล้ชิดกัน ซึ่งมันไม่เป็นผลดีเท่าใดนัก เพราะเลิ่นซีมีคนที่ชอบอยู่แล้ว และเขาคอนั่นก็เป็นรุมเมทของเหอจื่อโจวนั่นเอง

สำนักพิมพ์อรุณหวังว่าผู้อ่านจะเพลิดเพลินกับเรื่องราววุ่น ๆ ของเลิ่นซี และเหอจื่อโจว และโปรดติดตามอ่านเรื่องราวสุดหรรษาต่อไปได้ใน *แต่เธอ... ด้วยรัก*

สำนักพิมพ์อรุณ

กรกฎาคม ๒๕๖๒

ความรักควรเป็นความชอบที่สบายใจ เบิกบานใจ
และรักแค่คนเดียวไม่ใช่หรือ

อย่าหยิ่งนักเลย

อย่า

ก า ร อ่ า น คิ อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“...เร็ว ๆ นี้เราอ่านหนังสือที่ต้องอ่านหมดแล้ว
สมองเต็มไปด้วยความอยากพิชิตอุปสรรค
แต่บางเรื่องก็เหมือนอย่างที่คุณข้าง ๆ เขาพูดไว้
“โชคชะตาจึงจะสำคัญที่สุด”

- สุกโหวจ

เสียงฟ้าร้อง ครึ้นครึ้นยามบ่ายของต้นฤดูร้อน ตามด้วยฝนที่กระหน่ำลงมาทันที เส้นชี้ออกมาจากห้องซ้อมเต้นด้วยกายที่เต็มไปด้วยเหงื่อ ห้องซ้อมเต้นไม่มีห้องอาบน้ำ เธอจึงสวมชุดออกกำลังกายเรียบร้อยแล้วเดินลงบันไดมา ฟ้าหลังฝนแจ่มใส บันไดนอกห้องซ้อมอยู่ติดกับสวนดอกไม้ ดอกหน้าแมวในสวนกำลังแบ่งบานมีชีวิตชีวา กลีบดอกไม้หลังฝนชุ่มน้ำราวแว่นมูกน้ำค้าง หน่ออ่อนที่เพิ่งงอกดูเปราะบางราวกับเพียงสัมผัสก็จะหักลง อากาศทั้งชุ่มชื้นและสดชื่น

ความจริงเส้นชี้ไม่มีเรียนตอนบ่าย แต่จู่ๆ อาจารย์ก็เรียกให้เธอไปซ้อมเต้นกะทันหัน ครี้นซ้อมเต้นเพื่อแสดงในงานเลี้ยงวันสถาปนามหาวิทยาลัยซึ่งเป็นงานใหญ่ แถมคณะนาฏศิลป์เป็นแม่งานด้วย ดังนั้นทั้งคณะจึงต้องเตรียมการแสดงล่วงหน้าสามเดือน

ครึ้นเส้นชี้กลับมาถึงห้องพัก เชียเหวยเย่ รุมเมทกำลังฮัมเพลงไปพลางแต่งหน้าไปพลาง โຕ้ะของเส้นชี้อยู่ติดกับระเบียงหอพัก อีกด้านคือโຕ้ะของเชียเหวยเย่

พอเธอนั่งลงที่โຕ้ะของตัวเอง เชียเหวยเย่เอ่ยถาม “วันนี้อาจารย์วินคงทรมานเธอไม่น้อยอีกละสิ”

เส้นชี้เก็บของ ยิ้มพลางตอบว่า “พอไหวนะ”

ใบหน้าของเชียเหวยเย่ฉายความไม่เชื่ออยู่บ้าง แต่ไม่ถามอะไรอีก

เส้นชี้วางมือถือลงบนโຕ้ะ หยิบเสื้อผ้า แล้วมุ่งหน้าไปยังห้องอาบน้ำรวม

ความจริงผักบัวในห้องอาบน้ำของหอพักก็มีน้ำร้อน เทอมที่แล้วมหาวิทยาลัยเพิ่งจะติดตั้งใหม่ ตอนติดตั้งทุกคนดีใจมาก สุดท้ายพอใช้ได้ไม่กี่เดือนก็เกิดปัญหาเรื่องค่าน้ำ ในที่สุดเงินหนา ประธานหอพักจึงจัดประชุมย่อยขึ้นและตั้งกฎใหม่ว่าห้ามทุกคนใช้น้ำร้อนอาบน้ำ หากต้องการอาบน้ำร้อนต้องไปอาบที่ห้องอาบน้ำรวมของมหาวิทยาลัย

บางครั้งเส้นชีก็รู้สึกตัวช้า หลายเดือนให้หลังเธอถึงเพิ่งรู้ว่ากฎใหม่นี้ตั้งขึ้นเพื่อเล่นงานเธอ

ไอ้ร้อนในห้องอาบน้ำลอยขึ้น อัตราส่วนนักศึกษาชายต่อนักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัยครุศาสตร์คือ ๒ ต่อ ๘ ห้องอาบน้ำฝั่งผู้ชายเสียบบ แต่ฝั่งผู้หญิงกลับต้องต่อแถว

ขณะเส้นชีพึงผนังรอคิวก็พบไต้วโตะ รัมเมทของเธอ ไต้วโตะถือถังน้ำขนาดใหญ่ ไปหน้ากลมเต็มไปด้วยรอยยิ้มเดินฝ่ากลุ่มสาวงามตรงมาหาเธอ “อาชี วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของเซียเหว่ยเย่ เขาเชิญทุกคนไปร่วมฉลองให้เต็มคราบเลยนะ”

วันคล้ายวันเกิดของเซียเหว่ยเย่เหรอ แต่เซียเหว่ยเย่ยังไม่ได้เชิญเธอเลย เส้นชีพึงผนังสะอิด ยิ้มมุกปาก ไม่พูดอะไร

ไต้วโตะยิ้มพลาญพูดกับเส้นชีไม่น้อย เธอตื่นเต้นมาก เพราะวันนั้นเหอจื่อโจวแห่งมหาวิทยาลัย S จะมาร่วมงานวันคล้ายวันเกิดของเซียเหว่ยเย่ด้วย

เหอจื่อโจวเหรอ เส้นชีเหลือบตาขึ้น เธอรู้จักผู้ชายคนนี้ แต่ยังไม่เคยพูดคุยกันมาก่อน หลินอวี๋ถิงและรัมเมทของเขาเพิ่งกลับมาจากการเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยน สัมกับเป็นหนุ่มหล่อที่มี “คุณสมบัติสูงสามประการ”^{*} โดยแท้

ไต้วโตะพลันยื่นหน้าเข้ามากะทันหัน “เซียเหว่ยเย่ชอบเขามากแล้ว ครั้งนี้ดูเหมือนจะเชิญไว้นานแล้วละ”

*三高 มาจากภาษาญี่ปุ่น หมายถึง คุณสมบัติสำคัญสามอย่างที่ผู้หญิงใช้ในการพิจารณาเลือกคู่ครอง ได้แก่ การศึกษาสูง รายได้สูง และตัวสูง

เส้นชีเล็กคิว รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย
ไต้หวันยังคงพูดถึงผู้ชายที่ชื่อเหอจื่อโจว ขณะพูดก็ส่งเสียงหัวเราะ
แหลมเล็กออกมาเป็นระยะ

เส้นชีฟังอย่างไม่ตั้งใจนัก ต่อคิวอยู่นานแล้ว ในที่สุดก็มีห้องว่างสองห้อง
เส้นชีเข้าไปอาบน้ำร้อนอย่างสบายใจ

ตอนที่เธออาบน้ำเสร็จไต้หวันยังไม่ออกมา เสียงดังมาจากห้องเดี่ยวริม
ซ้ายสุด “อาชี เธออาบน้ำเสร็จแล้วใช่ไหม ฉันขอครีมนวดผมหน่อยสิ”

เส้นชีส่งครีมนวดผมให้ทางใต้ประตู จากนั้นก็กลับหอก่อน อากาศเย็น
เล็กน้อย เธอจึงเปลี่ยนมาใส่เสื้อแขนยาวตัวบาง ท่อนล่างใส่กางเกงยีนเรียบง่าย
ระหว่างทางกลับหอ เจอเชี่ยเหว่ยเย่เดินวนย่นออกมาจากประตูหอพัก เส้นชี
ทักทายเธอ แต่เชี่ยเหว่ยเย่ทำเพียงเบะปากแล้วเดินผ่านไป

ยายเชี่ยเหว่ยเย่คนนี้หยิ่งไปหน่อยนะ

ในห้องพักรมมีแค่ประธานหอเงินหนาใส่หูฟังนอนดูวิดีโออยู่บนเตียง เธอหัวเราะ
จนปากจะฉีกถึงหู เส้นชีหยิบดรายร์เป่าผมมาเป่าผมเปียก เสียงลมร้อนดังเหมือน
อยู่ในร้านเสริมสวย เธอมองไปหน้าของตัวเองในกระจก ย่นจมูกมองลึ่วที่เพ่งขึ้น
บนหน้าผาก ต้องเป็นผลจากการกินหม้อไฟหมาล่ำ^๒คราวก่อนแน่ๆ

เงินหนาถอดหูฟังออกแล้วพูดกับเส้นชีว่า “อาชี วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิด
ของเหว่ยเย่ เขาให้ฉันถามเธอว่าจะไปร่วมงานไหม”

เส้นชีเบือนหน้าไป กำลังจะตอบพอดี

แต่เงินหนาชิงพูดเสียก่อน “ถ้ายุ่งก็แล้วไป”

เส้นชีอึ้งงันเล็กน้อย ถ้าเงินหนาไม่พูดประโยคถัดมา เธอก็ไม่ยากไปรวม
งานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดหรอก ใช่ว่าเธอไม่เคยกินเค้กวันเกิดหรือขาดเพื่อนนี่นา
แต่เพราะหมั่นไส้เงินหนาและเชี่ยเหว่ยเย่ที่ไม่ต้อนรับเธอ เธอจึงต้องไป สีสหน้า
ของเส้นชีกลับเป็นปกติ สยายผมดำกึ่งแห้งกึ่งเปียกเดินไปยังเตียงของเงินหนา

^๒อาหารพื้นเมืองของแถบเสฉวน หม้อไฟน้ำซุพหมาล่ำ มีรสเผ็ด

แล้วเอ่ยว่า “ความจริงคืนนี้มีธุระนะ แต่วันคล้ายวันเกิดของเหว่ยเย่ทั้งที่ วันสำคัญขนาดนี้ ฉันต้องไปสิ”

เฉินหนานพลันกวาดตามองเธอแวบหนึ่ง

เส้นซีกมือเสยผมหยิกลอนไปข้างหลัง เผยให้เห็นหน้าผากรูปหัวใจงดงาม เธอฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วเอ่ยว่า “ฉันชอบร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ธเดย์ที่สุดเลยละ” พูดจบก็หันหลังกลับไปร้องเพลงวันเกิดให้เฉินหนานฟัง “แฮปปี้เบิร์ธเดย์ทุยุ... แฮปปี้เบิร์ธเดย์...”

เส้นซีกร้องเพลงวันเกิดจนเดินมาถึงระเบียงนอกห้องพัก

ระเบียงตรงกับสนามบาสที่กว้างใหญ่ ที่นั่นมีเพียงนักศึกษายายสองสามคนในมหาวิทยาลัยที่หยินมีอำนาจ แต่หยางเลื่อมอำนาจ^{*} ไม่เพียงมีผู้ขายน้อยหน้าซำคุณสมบัติยังไม่ผ่านอีก ถ้ายืมถ้อยคำของไต้วโถวมาใช้ก็คือ ผุงไก่ที่ถูกต้ม มักอ่อนแอต้านลมไม่ไหว เมื่ออยู่ท่ามกลางสายลมก็คลอนแคลนแทบล้ม แต่มหาวิทยาลัยที่ไร้ชื่อเสียงแห่งนี้ก็มีข้อดีอยู่อย่างหนึ่งคือ อยู่ใกล้มหาวิทยาลัย S ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก ทั้งสองสถาบันจึงเป็นเหมือนหยินกับหยางที่เติมเต็มกันพอดี

เส้นซีกตากลมอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็โทร.หาหลินอวี่ถึงแห่งมหาวิทยาลัย S เต่าน่าเสียดายที่ไม่มีคนรับสาย

งานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดของเซี่ยเหว่ยเย่จัดที่ร้านเทียนฟู่จวีใกล้มหาวิทยาลัย แม้จะเป็นร้านอาหารเสฉวน แต่ภายในตกแต่งอย่างมีรสนิยมมาก นับเป็นร้านอาหารที่ดีที่สุดในบรรดาย่านสถานศึกษา เส้นซีกกับไต้วโถวไปด้วยกัน พอไปถึงทุกคนมากันเกือบครบแล้ว เส้นซีกที่ดัดผมเป็นลอนชั่วคราวนั่งทางด้านซ้ายของเฉินหนาน ด้านขวาของเฉินหนานคือหนุ่มหน้าขาว[†]ผู้มีใบหน้าที่ละเล่น และด้านขวาของหนุ่มหน้าขาวก็คือเหอจื่อโจวนั่นเอง

*อุปมาว่า ผู้หญิงเก่งกว่าผู้ชาย

† คำเรียกเชิงดูถูกพวกชายหนุ่มที่สำรวย หยิบโยย ไม่ชอบทำงานกลางแจ้งเพื่อรักษาใบหน้าขาวใสเอาไว้

ชายหนุ่มมีอายุยี่สิบต้นๆ ผมสั้นดำขลับทั้งศีรษะ หล่อเหลาจนแค้นอง
ท้ายทอยก็รู้เลยว่าเป็นชายหนุ่มรูปงามที่มีชาติตระกูลเพียงใด

เส้นซีและไต้โตนั่งลง

เชียวเหยย่มองเส้นซีพลางเอ่ยว่า “อาซี ฉันคิดว่าเธอจะไม่มาเสียอีก”

เส้นซียิ้มพลางพูด “มีของกิน ฉันจะไม่มาได้ไงล่ะ”

ไต้โตนั่งติดกับเส้นซี เธอมองเหอจื่อโจวอย่างอาจหาญ ใบหน้ามีรอยยิ้ม
ปลื้มปรีดิ์

เงินหนารู้สึกว่าไต้โตน่าขำขำ ก๊อดเป็นหน้าหนักไม่ได้

วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของเชียวเหยย่ แต่กลับเป็นหนุ่มหน้าขาวที่นั่ง
ข้างเหอจื่อโจวเป็นคนจัดการเรื่องร้านอาหาร เขาเป็นรุ่นพี่ที่เชียวเหยย่รู้จัก
และเป็นเพื่อนของเหอจื่อโจวด้วย นี่อาจเป็นสาเหตุที่เหอจื่อโจวมาร่วมกินข้าว
ในงานวันคล้ายวันเกิดของเชียวเหยย่

เมื่อคนมาครบแล้ว ทุกคนก็เริ่มสั่งอาหาร

เส้นซีข้อมแขนมาตลอดบาย ตกเย็นจึงเริ่มหิว ทำให้เธอเอาแต่กินตั้งแต่
เริ่มงานจนจบงาน กระทั่งหนุ่มหน้าขาวยิ้มดาตีแล้วเอ่ยว่า “นักศึกษาคณิ
ศนาทุกปีไม่ต้องระวังเรื่องน้ำหนักเธอ ถ้าอ้วนขึ้นมาจะดันลำบากนะ...”

เส้นซีเงยหน้าขึ้นอย่างตื่นตะลึง ครั้นพบว่าทุกคนกำลังมองเธอ ถึงเพ็ง
เข้าใจว่าหนุ่มหน้าขาวพูดกับเธอ ทำไมบางคนถึงได้นำรำคาญอย่างนั้น! น่าเสีย
สลดรู้สึกเห็นและเจตนาดีของพวกเขาที่มีจุดประสงค์เพื่อเย้ยหยัน เพื่อฉีกหน้า
จากนั้นก็เปิดโปงจุดอ่อนของเธอและเหน็บแนมเธออย่างสง่าผ่าเผย สายตาของ
เส้นซีพุ่งตรงไปยังหนุ่มหน้าขาวแล้วเอ่ยว่า “ไม่เป็นไรหรอก ฉันกินแล้วไม่อ้วน”

เสียงคึกคักดังขึ้น ไต้โตนหัวเราะ พุดเสียงดังว่า “ใช่แล้ว เส้นซีของ
พวกเรากินแล้วไม่อ้วนจริงๆ พวกเธอคงไม่รู้สินะว่าเส้นซีสามารถกินอาหารชุด
ครอบครัวคนเดียวหมดเป็นถึงเลยล่ะ”

ทั้งเชียวเหยย่และเงินหนารู้สึกหัวเราะ

เส้นซีกินไปไม่น้อยแล้ว จึงวางตะเกียบลงบนแท่นตะเกียบเคลือบดินเผา
อย่างเบือนหน้า ในสมองพลันนึกถึงถ้อยคำของหลินอวี้ถึง “อ๊อ! บางทีเธอ

“ไม่จำเป็นต้องหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองก็ได้เนอะ”

นี่เธอกำลังหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองอยู่หรือ เล่นซีหยิบตะเกียบขึ้นมาอีกครั้ง จากนั้นก็บิพริกแดงแช่น้ำมันเม็ดเล็กเข้าปาก เธอไม่ได้หาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองซะหน่อย ความจริงเธอแค่อยากเป็นรูมเมท --- ที่ --- ดีของพวกเขา

แต่ดูคล้ายว่าถ้อยคำนี้ออกจะน่าขำไปสักหน่อย

เมื่อมือเย็นลื่นสุดลง ถนนในมหาวิทยาลัยก็เต็มไปด้วยหนุ่มสาวเดินขวัไชว เชี่ยเหว่ยเย่อยากไปร้องคาราโอเกะ เหลือใจโจวปฏิเสธอ้อม ๆ ว่าเขายังทำหวัข้ออภิปรายที่อาจารย์สั่งไม่เสร็จ เกรงว่าจะไปร่วมด้วยไม่ได้

เล่นซีได้ยินเหลือใจโจวพูดเป็นประโยคแรกในคืนนี้ ก่อนหน้านั้นเหมือนเขาก็พูดบ้าง แต่อาจเพราะเธอกลัวแต่กินเลยไม่ได้สนใจฟัง เมื่อตั้งใจฟังที ๆ ก็พบว่าเสียงของเหลือใจโจวไม่ได้ด้อยไปกว่าหน้าตาสักเท่าไร เสียงทุ้มต่ำดังกังวานดูอบอุ่นได้ด้วยลมวสันต์ เพราะเสียงของเหลือใจโจวชวนให้เล่นซีหันไปมองเขาหลายครั้ง เขาเป็นผู้ชายที่มีใบหน้าหล่อเหลาโดดเด่น รูปคิ้วเป็นระเบียบ หนาสวย และยาว นัยน์ตาดูมีชาติตระกูล แต่แฝงความเย็นชา

คล้ายว่าอาหารคืนนี้ได้จ่ายความอดทนทั้งหมดที่เขามิไปแล้ว

เหลือใจโจวหันมามองเธอ

เล่นซีหลบตา แล้งมองไปทางอื่น

เชี่ยเหว่ยเย่เป็นเจ้าของงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดคืนนี้ เธอพยายามพูดโน้มน้าวเหลือใจโจว “รุ่นพี่เหอ ไปด้วยกันเถอะคะ ยังไม่ตึกเลย”

สิ่งที่แบกรับไว้ยากที่สุดคือไมตรีจากสาวสวย เชี่ยเหว่ยเย่คนสวยเอ่ยชวนแล้ว เหลือใจโจวกลับไม่พูดอะไร

ขณะนั้นเองเงินหานก็โผล่มาตรงหน้าเล่นซีแล้วถามว่า “เล่นซี เธอก็จะไปด้วยละสิ”

เล่นซีเหลือบตามอง ใจเย็นลงเล็กน้อย “ฉันไม่ไปหรอก...”

จู่ ๆ โทนเสียงของเล่นซีก็ลดต่ำลงสองเดซิเบลชวนให้เงินหานประหลาดใจอยู่บ้าง เพราะปกติแล้วเล่นซีเป็นจอมอหังการน้อย เงินหานผิดคาดเล็กน้อย

จึงเอ่ยเสียงอีก ๆ อีก ๆ ไม่เป็นธรรมชาตินัก “ไปเถอะน่า เรียกพี่หลินของเธอมาด้วยสิ”

แม้บางครั้งเส้นสีจะมีนิสัยใครแข่งมา เธอแข่งกลับ แต่เธอก็ไม่ยอมให้พวกเขาหมดสนุกเลยบอกเซี่ยเหว่ยเย่กับเฉินหานว่า “พวกเธอไปกันเถอะ ฉันขอลับหนีก่อน”

เซี่ยเหว่ยเย่บอกเส้นสีว่า “ถ้าพวกเรากลับดึก ช่วยเซ็นชื่อให้หน่อยนะ”

เส้นสีตอบตกลง จากนั้นก็ปลีกตัวออกจากกลุ่ม ไม่สนใจว่าพวกเขาจะไปร้องเพลงกันที่ไหน ในกลุ่มนั้นมีเพียงไคว์โตวที่ตึงมือเธอไว้อย่างอาศัยาวรณ์

เส้นสีรู้สึกผิดหวัง เธอมองมือถือก็พบว่าหลินอวิ้งถึงโทรกลับมา ก่อนที่เธอจะไปหาหลินอวิ้งที่มหาวิทยาลัย S ได้แวะซื้อขนมหวานสองแก้ว จ่ายเงินเสร็จเธอก็หันไปเจอเงาร่างที่คุ้นเคย เหอจื่อโจวนั่นเอง

เส้นสีถือแก้วชาตามหลังเหอจื่อโจว จากประตูทิศเหนือของมหาวิทยาลัย S เดินไปยังหอพักชายของคณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัย S ใช้เวลาประมาณยี่สิบนาที เส้นสีเริ่มขี้เกียจเดิน เมื่อเห็นเหอจื่อโจวขึ้นจักรยานออกมาจากที่จอดรถหน้าประตูมหาวิทยาลัย เธอจึงปั่นหน้ายืมเดินเข้าไปหา “เฮ้...จื่อโจว...” เส้นสีลืมไปแล้วว่าเขาทำอะไร

เหอจื่อโจวแทบจะพลัดตกจากรถ ผู้หญิงคนไหนเรียกเขาได้สนิทชิดเชื้อขนาดนี้เนี่ย เขาเงยหน้ามอง พลันพบหญิงสาวที่กินข้าวด้วยกันคินนี้ยืนอยู่ตรงหน้า

เส้นสีวิ่งเข้ามาหาเหอจื่อโจวแล้วยืมให้เขา

น่าเสียดายที่รอยยิ้มเจิดฉายบนใบหน้าของสาวสวยเช่นเส้นสีไม่อาจโหม่นนำคนบางคนได้ เหอจื่อโจวมองขนมหวานสองแก้วในมือของเธอเงิบ ๆ หน้าไร้ความรู้สึก โลกใบนี้เป็นอะไรไปนะ ทำไมผู้หญิงยังสวยก็ยิ่งใจกล้าแบบนี้

“หวัดดี นายจำฉันได้ไหม ฉันเพิ่งกินข้าวเย็นกับนาย” เส้นสีเห็นเหอจื่อโจวไม่พูดอะไรเลยเตือนความจำเธออบหนึ่ง

เหอจื่อโจวพยักหน้าอย่างผินใจ ถามว่า “ขอโทษที่ มีธุระอะไรหรอ”

เส้นสียื่นขนมหวานในมือแก้วหนึ่งให้เหอจื่อโจว

เขารู้สึกปวดหัวเล็กน้อย ตั้งแต่เลิกจนโตมีผู้หญิงเอาของกินมาให้เขา
ไม่น้อย นี่เห็นว่าเขาเป็นพวกไม่มีจะกิน หรือดูเหมือนเป็นพวกเห็นแก่กินรึไงนะ!
เหอจื่อโจวมองเล่นซีตึงๆ หวังว่าสายตาเย็นชาดูดันจะทำให้เธอกลัวและถอยไป
ขณะเดียวกันก็เอ่ยว่า “ขอโทษนะ ฉันไม่ได้มี”

“ฝากไปให้หลินอวี้ถึงแทนฉันหน่อย รบกวนด้วยนะ” เลินซีกล่าว

อย่าหยิ่ง

๒

พอเหอจื่อโจว กลับถึงห้องพักก็วางชามชนาวไว้ตรงหน้าหลินอวี้ถึง โหวจื่อและจ้วงฮั่น รุมเมตฮึกสองคนต่างพากันประหวั่น “ลูกพี่ ชื้อให้แค่พี่สาม คนเดียวหรอ!”

โหวจื่อว่า “ล้าเอียง!”

จ้วงฮั่นเอ่ย “แล้งน้ำใจ!”

เหอจื่อโจวกวาดตามองคนทั้งคู่ที่กำลังตัดพ้อ ทั้งสองหันหน้ากลับพร้อมกัน ดูหนึ่งต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พลังวิจารณ์เรื่อง “หน่อก” และ “ซา”

เมื่อเย็นวันนี้ทำให้เหอจื่อโจวอารมณ์ไม่ดี กลับมาถึงก็เจอเรื่องไร้สาระ อารมณ์เลยยิ่งบู๊นกว่าอย่างไม่มีเหตุผล เขาเอ่ยกับหลินอวี้ถึงว่า “มีผู้หญิงคนหนึ่ง ฝากมาให้หน่อย”

โหวจื่อและจ้วงฮั่นส่งเสียงด้วยความอิจฉา “น่าอิจฉาจัง”

หลินอวี้ถึงเพียงมองชามชนาวก็รู้ว่าใครเป็นคนฝากมาให้ เขายิ้มมุมปาก นิดหนึ่งแล้วคลายลง เขามองเหอจื่อโจวพลาถถาม “เส้นสิ่วรู้จักนายหรอ”

“ฉันไปกินข้าวเย็นกับเธอมา” เหอจื่อโจวตอบตรงไปตรงมา ทันใดนั้น ก็มองหลินอวี้ถึงยิ้มๆ

แน่นอนว่าหลินอวี้ถึงไม่เชื่อถ้อยคำของเหอจื่อโจว เขาพอจะเดาสาเหตุได้ “วันนี้จะไปงานฉลองวันคล้ายวันเกิดของรุมเมทเล่นสิ่คนนั้นสินะ”

เหอจื่อโจวยกไหล่ ก่อนตอบไล่หลินอวี้ถึง ในสมองยังมุตเสียงเรียกอย่าง

สนิทสนมว่า “จื่อโจว...” ในใจของเขาซาหنيه เขาหยิบบุหรีในลิ้นชัก เดินไปยัง
ระเบียงนอกห้อง ควักไฟแช็กสีดำในกระเป๋าออกมาจุดไฟ ไฟแช็กส่งเสียงดัง
“ฉ่า” เปลวไฟสว่างวาบ เหนือจื่อโจวก็มลงสูบบุหรี ใบหน้าของเขาถูกโอบล้อม
ด้วยควันขาวที่ปลอ่ยออกมาอย่างสบายใจจากจมูกและปาก ตามมาด้วยกลุ่มควัน
ที่ลอยมาจากปลายนิ้วเรียวยาว...

บุหรีหอมหวานและสดชื่น นิโคตินช่วยผ่อนคลายประสาท เหนือจื่อโจว
ฟังราระเบียงอย่างผ่อนคลาย ที่ระเบียงมีคนอื่นอีกสองคนคืบบุหรีไว้ในมือด้วย
เหมือนกัน หนึ่งในนั้นพูดกับเหนือจื่อโจวว่า “บุหรีมวนนี้ไม่เลวเลย”

ไหวจื่อเอ่ยชวนหลินอวี๋ถึงที่อยู่ในห้องว่า “หลินอวี๋ถึง นายลองสูบลักมวนสิ”
ทั้งห้องคนที่สูบบุหรีไม่เป็นคงมีแค่หลินอวี๋ถึง หลินอวี๋ถึงยิ้มปฏิเสธ

เหนือจื่อโจวโอบไหล่ไหวจื่ออย่างเกียจคร้านก่อนบอกว่า “บุหรีไม่ใช่ของดี
อย่าทำพี่สามเสียคนเลย”

ถ้อยคำนี้...คนที่ติดบุหรีที่สุดในห้องก็คือเหนือจื่อโจวเองนั่นแหละ

เมื่อเส้นชีกลับมาถึงหอพักแล้วก็ยึดแข้งยึดขาไปพลาง ดูละครน่าเบื่อไปพลาง
เธอยังมาส์กหน้าไว้ด้วย คนที่กลับมาถึงคนแรกคือไต้วโตะ ขนเก๋าลังโค้งตัวลง
ยื่นมือไปแตะพื้น เส้นชีก็มลงไปเจอไต้วโตะพอดี “กลับมาเร็วจัง”

“ไม่ได้ไปร้องเพลงซะหน่อย” ไต้วโตะพูดพลางยกไหล่ “เหว่ยเย่กับ
เงินหานไปชื้อบปิ้งกันสองคน ฉันเบื่อเลยกลับมาก่อน”

เส้นชียึดตัวยืนตรง หายใจเข้าออกลึก ก่อนหยิบมาสก์บนหน้าทั้ง
หันกลับไปก็เห็นไต้วโตะหยิบเสื้อชั้นในสะอาดออกมาจากลิ้นชักแล้วโยนไปบนเตียง
อย่างรวดเร็ว พลางร้องเสียงสูงว่า “เจ๋ง”

ไต้วโตะถอดเสื้อผ้าของของตัวเองเสร็จแล้ว กำลังล้างมือเป็นกรงเล็บ
ปีศาจใส่หน้าเส้นชี

เส้นชีกระโดดหนีอย่างตกอกตกใจ

ทั้งสองหยอกกันอย่างสนุกสนานอยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งปิดไฟเข้านอน
เหว่ยเย่กับเงินหานก็ยังไม่กลับมา

วันต่อมา เล็นซีเห็นเซียหวยเย่ นั่งกินเหลียงเฟิน^๑อยู่ที่โต๊ะหนังสือ ได้กลิ่นก็รู้ว่า
ซื้อมาจากร้านอาหารที่มหาวิทยาลัย S ซ่างยั่ว น้ำลายชวนหิวเหลือเกิน เล็นซี
พุบ่อยู่บนเตียง มองเงาหลังของเซียหวยเย่ตาปริบๆ ความสัมพันธ์ของเธอ
กับเซียหวยเย่ไม่ดีขึ้น จะขอกินด้วยคนก็คงไม่ได้

เล็นซีทำค้างเอยกับเซียหวยเย่ว่า “เอ๋อ นี่...ของขวัญวันเกิดจากฉันอยู่
บนโต๊ะนะ”

เซียหวยเย่เบือนหน้ามามองอย่างประหลาดใจ ค่อยพบว่าบนโต๊ะมีรองเท้า
ที่เธออยากได้มาตลอดวางอยู่ เซียหวยเย่รู้สึกว่ามีอะไรร้อนขึ้นมา จึงมำอยู่พักใหญ่
ก่อนเอ่ยว่า “เธอก็มีเงินนี่”

เล็นซีอารมณ์ดีขึ้นบ้าง เลยลุ่จากเตียงอย่างเบิกบานใจ เธอสวมเพียง
เสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้น มีผมยุ่งๆ ปรกหน้าผาก ก่อนเดินเข้าไปล้างหน้า
บ้วนปากในห้องน้ำ

เงินหานไม่อยู่ในห้องพัก เล็นซีเจอเธอที่ห้องซ้อมช่วงเช้า เงินหานกำลัง
ฝึกยืดหยุ่นร่างกายอยู่ ในบรรดาสาวๆ ที่คนในห้องพัก การยืดหยุ่นตัวของเงินหาน
นับว่าแย่ที่สุด

แต่เงินหานก็เป็นคนที่ตั้งใจที่สุดเช่นกัน ตอนนี้เธอสามารถยกขาขึ้นสูง
แล้วหมุนตัว ๑๘๐ องศา ทำได้ค่อนข้างสวยทีเดียว แต่อาจารย์เวินผู้ควบคุม
การฝึกซ้อมยังไม่ค่อยพอใจนัก จึงเรียกเล็นซีไปสาธิตให้เงินหานดูสองรอบ

เล็นซีหมุนตัวสองรอบติดกัน อาจารย์เวินตบหลังเธอ ยังคงไม่เอ่ยคำชม
แต่เมื่อเทียบกับเงินหานนับว่าดีมากแล้ว “เออละ พอใช้ได้ เล็นซีนะเล็นซี ถ้าเธอ
ขยันแบบเงินหาน ครู่จะไม่ห่ออะไรเลย” บอกเธอแล้วก็หันไปบอกเงินหานต่อว่า
“เธอสองคนพักอยู่ห้องเดียวกัน ต้องเรียนรู้จากกันและกันให้มากขึ้นนะ รู้ไหม”

เล็นซียิ้มแล้วยิ้มอีก บางทีเธอก็รู้สึกที่อาจารย์เวินมีวาทีศิลป์แยกว่าเธอ
เสียอีก

^๑อาหารจีนชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายก๋วยเตี๋ยว ปรงรสด้วยซีอิ้ว น้ำส้ม น้ำมันพริก นิยมกินแบบเย็น
ในหน้าร้อน

คาบฝึกซ้อมตอนเช้าสิ้นสุดลง สีหน้าของเจินหานเริ่มไม่ดีนัก เส้นซีก็รู้สึกไม่สนุกเหมือนกัน จึงหนีไปกินเหลียงเฟินที่มหาวิทยาลัย S

เธอไปถึงมหาวิทยาลัย S ก็โทรหาหลินอวี้ถึง บังเอิญว่าหลินอวี้ถึงอยู่ในร้านอาหารใกล้ๆ พอดี เมื่อเส้นซีทักทายหลินอวี้ถึงแล้วนั่งลง ก็พบว่าหลินอวี้ถึงไม่ได้มาคนเดียว แต่ยังมีรูมเมทเขาอีกสองคนคือโหวจื่อและจ้วงฮั่นด้วย

พวกเขาไม่มีใครกินมื้อเช้ามาจึงต่างคนต่างสั่ง เหลียงเฟินที่เส้นซีสั่งมาเสิร์ฟแล้ว เธอเติมพริกลงไปช้อนหนึ่ง หลินอวี้ถึงเห็นเข้าเลยบอกเธอว่า “กินเผ็ดให้น้อยหน่อย”

โหวจื่อยิ้มให้เส้นซี ถามหลินอวี้ถึงว่า “ฮั่นแน่น ตกลงสองคนนี้เป็นอะไรกันแน่น”

หลินอวี้ถึงไม่พูดอะไร เส้นซีตอบอย่างไม่ร้อร่นว่า “เราสองคนเป็นอะไรกัน นายดูไม่ออกหรือ”

โหวจื่อพยักหน้าไม่หยุด “เข้าใจละ เข้าใจละ”

ความจริงเส้นซีพูดไปอย่างนั้นเอง เธอก็ไม่รู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับหลินอวี้ถึงเป็นอะไรกันแน่น เธอกับเขาเติบโตมาด้วยกัน เธอเป็นฝ่ายชอบเขาก่อนและเป็นคนสารภาพรักกับเขาก่อน दुคล้ายเขาก็กยอมรับว่าเธอมีตัวตนอยู่ในโลกของเขา แม้มีท่าที่ไม่ต้อนรับ แต่ก็ไม่ต่อต้าน

อย่างไรเสียใบหน้าเธอก็สวยไม่เลว เธอจะไม่ชอบเธอสักนิดเลยเธอ

ทุกคนต่างกินและดื่ม เส้นซีเข้ากับรูมเมทของหลินอวี้ถึงได้ดีมาโดยตลอด แต่กับเหอจื่อโจว เธอไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับเขานัก ตอนที่เธอมาเรียนที่เขตการศึกษาชั้นเหอจื่อโจวเพิ่งไปเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนที่อเมริกา

เมื่อทุกคนกินใกล้จะอิ่ม เหอจื่อโจวก็นำถึง เขาถือจานข้าวในมือเดินเข้ามา แล้วนั่งลงอย่างสบายๆ การปรากฏตัวที่ดูมีออร่าเป็นพิเศษของเขาทำให้คนทั้งโต๊ะพลันเงยบ่งกันใด

เส้นซีวางตะเกียบลง

หลินอวีถึงถามเธอว่า ได้สมัครสอบ CET^๒ ระดับสี่หรือเปล่า

เธอก็มั่นใจตอบอย่างท้อใจเล็กน้อย “สมัครแล้ว แต่ฉันคิดว่าคงสอบไม่ผ่าน”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย ถึงตอนนั้นเดี๋ยวก่อนช่วยดูให้” โหวจื่อเห็นเส้นชี้ข้อแก้
อย่างนั้นจึงตบหน้าอกพูด

จ้วงฮั่นเอ๋ยแทรกกว่า “นายยังกล้าพูดอีก ทั้งห้องพักมีนายคนเดียวที่ยัง
ไม่ผ่านระดับหก”

โหวจื่อมองจ้วงฮั่นอย่างจริงจัง “สอบระดับหกได้อันดับสุดท้าย ฉันรู้สึกว่
นายดูภูมิใจจังเลยนะ”

“ภูมิใจสิ เพราะทำให้นายอธิบายได้” จ้วงฮั่นยิ้ม “กะลิมกะเหลี่ย” หันไป
พูดกับเหอจื่อโจวว่า “ลูกพี่ คงยังไม่รู้จักเส้นชี้ใช้ไหม รู้จักกันซะสิ”

เหอจื่อโจวเงยหน้าขึ้น กวาดตามองเส้นชี้และหลินอวีถึงที่นั่งข้างกัน ก่อน
เอ่ยว่า “เมื่อวานพวกเรารู้จักกันแล้ว”

เส้นชี้ฉีกยิ้ม

ขณะนั้นเองโหวจื่อประกาศเสียงใส ยิ้มตาหยิ้มมองเธอแล้วเอ่ยว่า “วันที่
หนึ่งเดือนห้าอย่าลืมไปชิงเต๋ากั๋วถึงนะ”

เส้นชี้ไม่ค่อยเข้าใจนัก

จ้วงฮั่นเลยอธิบายให้เธอฟังว่า พี่ชายของโหวจื่อเพิ่งซื้อเรือยอร์ชด่ำใหม่
ตอนนี้จอดอยู่ที่เมืองชิงเต๋า โหวจื่อเลยขอยืมมาใช้สองวันอย่างหน้าไม่อาย
พวกเขาตกลงกันเรียบร้อยแล้วว่าวันที่หนึ่งเดือนห้าจะไปเล่นเรือที่ชิงเต๋าด้วยกัน

เส้นชี้รู้อยู่แล้วว่าโหวจื่อเป็นทายาทเศรษฐี แต่เมื่อเธอได้ฟังจ้วงฮั่นอธิบาย
ยังคงอดถามไม่ได้ว่า “พวกเธอไปกันหมดเลยหรือ”

“แน่นอนสิ ขาดไม่ได้เลยสักคน เหตุผลข้อแรกคือ ต้อนรับลูกพี่ของ
พวกเรากลับคืนสู่อ้อมกอดของแผ่นดินแม่ ข้อสอง ตรงกับปิดเทอมพอดี ทุกคน

^๒ ย่อมาจากการทดสอบภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย (College English Test: CET) ซึ่งเป็นการสอบของนักศึกษาทั่วประเทศของจีน

จะได้ผ่อนคลายกัน” โหวจื่อโอบโหล่ของเหอจื่อโจว เขานิ่งเงียบไม่พูดจา แต่ก็
ไม่ปฏิเสธกิจกรรมไปเที่ยวทะเลครั้งนี้

เส้นชีคิดถึงแผนเที่ยวชิงเต่าที่โหวจื่อพูดถึงอย่างจริงจัง จากนั้นเธอก็นึกสงสัย
ขึ้นมาว่าทำไมหลินอวี้ถึงถึงไม่บอกเรื่องนี้กับเธอละ

ระหว่างเดินกลับมหาวิทยาลัย เส้นชีไม่สบายใจเล็กน้อย ขณะเดินก็ไม่พูด
อะไรกับหลินอวี้ถึง สุดท้ายค่อยเอ่ยถาม “อวี้ถึง นายไม่ยากไปเที่ยวกับฉัน
เหรอ”

หลินอวี้ถึงยืนเผชิญหน้ากับเส้นชี นัยน์ตามีรอยยิ้มยอมจำนน “ที่จริง
แผนของฉันในวันที่หนึ่งเดือนหาไม่ได้จะไปชิงเต่ากับพวกนั้นซะหน่อย แต่เธอดัน
ตอบตกลงไปแล้ว”

เส้นชีมองหลินอวี้ถึง น้ำเสียงอ่อนลงหลายระดับ “ฉันนายมีแผนอะไร”

หลินอวี้ถึงยื่นถุงผลไม้ที่ซื้อมาจากแผงขายผลไม้ให้เส้นชี “คราวก่อนเธอ
บอกว่าอยากไปตุนหัวไม้ใช้เหรอ”

“ที่แท่นายก็อยากไปกันแค่สองคนเหรอ” พอเส้นชีเข้าใจก็ยิ้มแฉ่งปริ

หลินอวี้ถึงเลิกคิ้ว ตอบว่า “อืม” แผ่วเบา “เสียตายจิง เธอรับปากว่า
จะไปกับพวกโหวจื่อแล้วไม่ใช่เหรอ”

เส้นชีกลัดกลุ้มเล็กน้อย รอยยิ้มปลื้มปีติพลันหายวับ แต่วินาทีต่อมาเธอ
ก็ดีใจอีกครั้ง นัยน์ตาเป็นประกายระยิบระยับ เธอกุมมือหลินอวี้ถึงแล้วเอ่ยว่า
“ความจริงฉันก็ไม่ถือหรอกนะ ถ้าจะโชว์สกีต่อน้ำร้อนเมทของนายนะ”

หลินอวี้ถึงชำเลื่องมองเส้นชีปราดหนึ่งอย่างลึนหวัง น้ำเสียงยังคงเยือกเย็น
และกระจ่างใสราวน้ำพุ “พຽ່ງนี้วันศุกร์ก็ต้องออกเดินทางแล้ว อีกอย่าง ตอนเย็น
ฉันต้องเข้าแล็บ ไปกินข้าวเย็นกับเธอไม่ได้ พຽ່ງนี้เธอต้องเอาอะไรไป เดี๋ยวฉัน
จะส่งข้อความไปให้”

เส้นชีดีใจราวกับว่ามีลมลันต์พัดเอาหัวใจเธอไปแล้ว อบอุ่นและดีงาม
เหลือเกิน แม้หลินอวี้ถึงจะไม่รู้ร้อนรู้หนาวนัก แต่สำหรับเธอแล้วนับว่าไม่เลว
ทีเดียว อย่างตอนเด็กเขามักจะแบ่งเงินค่าขนมให้เธอใช้ ตอนเธอถูกนักเรียนชาย

ขวางทางไม่ให้กลับบ้าน เขาก็เข้ามาช่วย ตอนเข้ามหาวิทยาลัยวันแรก เขาก็มาช่วยปูเตียง...

ตอนนั้นรุ่มเมฆทั้งสามคนอิจฉาเธอแทบบ้า

ในฐานะเวลาที่แฟนสาว เธอต้องให้อภัยว่าที่แฟนหนุ่มผู้ไม่ค่อยลั่นหัดเรื่อง การแสดงความรู้สึก

เนื่องจากวันศุกร์เป็นวันหยุดแรงงานสากล ตกตึกในห้องพักต่างคุยกันว่าวัน แรงงานสากลจะไปเที่ยวที่ไหนดี ไต้หวันไปเที่ยวภูเขากับพ่อแม่ เชียเหว่ยเย่ นัดเพื่อนไปเที่ยวเหมิน แล้วถามเงินหนานว่าจะไปไหน เงินหนานตอบเสียงเบาว่า “ฉันคงอยู่หอละมั้ง”

เซียเหว่ยเย่มองเส้นซีที่กำลังเก็บของ พอเห็นเธอเอาชุดว่ายน้ำใส่ในกระเป๋า เดินทาง จึงถามด้วยความอยากรู้ “เส้นซี เธอจะไปทะเลด้วยเหรอ”

“ใช่แล้ว” เส้นซีหยิบกระเป๋ารยาสองตัวมาให้ไต้หวันช่วยเลือก

ไต้หวันดูอย่างตั้งใจครู่หนึ่ง “ถ้าเธอไปกับหลินอวิ้งถึง ฉันว่าซวยดีกว่า เพราะไปได้”

“พูดจามีเหตุผล” แม้เส้นซีจะพูดแบบนี้ แต่ก็ได้ฟังไต้หวัน เธอเลือก ชุดด้านขวาใส่ลงในกระเป๋าเดินทาง

“เส้นซี ตกลงเธอจะไปไหนกันแน่” เชียเหว่ยเย่ชักใช้อีกรอบ

“ชิงเต่า” เส้นซีตอบขณะเตรียมอุปกรณ์กันแดด

เซียเหว่ยเย่ปลี่ยนเงียบลง ผ่านไปครู่ใหญ่ค่อยเอ่ยว่า “ไปกับคนที่ห้องของ เหว่จื่อโจวใช่ไหม ฉันรู้ว่า ฉันกับโหว่จื่อสนิทกัน คราวก่อนเขายังขอร้องให้ฉัน ช่วยเขาหาสาว ๆ ไปร่วมสนุกด้วยอยู่เลย แต่ฉันปฏิเสธไปแล้ว เกิดเป็นอะไรขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบล่ะ”

เส้นซีกับไต้หวันสบตากัน ไม่ตอบโต้ถ้อยคำของเซียเหว่ยเย่ เก็บของต่อ ตามข้อความที่หลินอวิ้งส่งมาให้

วันต่อมา เมื่อทุกคาบเรียนสิ้นสุดลง เส้นซีไปรวมตัวกับหลินอวิ้ง ผัง หลินอวิ้งมีทั้งหมดห้าคน คนในห้องพักสี่คนและมีสาวสวยผมสั้นอีกหนึ่งคน

เส้นชีเดินอยู่ข้างหลินอวีถึง

โหวจื่อตัดพ้อขึ้นมาประโยคหนึ่ง “มีแค่ฉันกับลูกพี่ที่ไม่มีแฟน น่าสงสารจัง” ลีนเสียงก็ดึงเหอจื่อโจวเข้ามา

เห็นได้ชัดว่าเหอจื่อโจวไม่ยอมรับร่วมมือกันกระทำชั่วไปกับโหวจื่อ เขาไม่พูดจาตูลุงส่งไกลเกินเอื้อม ขาคู่ยาวก้าวเดินไปข้างหน้าแล้ว

จากเมือง S ไปเมืองชิงเต่าใช้เวลาชั่วโมงกว่า เทียวบินตอนห้าโมงเย็นถึงชิงเต่า ยังไม่ถึงหกโมงครึ่งด้วยซ้ำ เมื่อเดินออกมาจากสนามบิน แสงสีทองส่องทะเลผสมเหนือชิงเต่าอบล้อมเมืองชายทะเลแห่งนี้ให้กลายเป็นสีแดงสดไปทั้งเมือง กลายเป็นภาพที่งดงามและดูยิ่งใหญ่

โหวจื่ออาศัยที่ตีสันทก่ง นานักท่องเที่ยวสาวมาช่วยถ่ายรูปกลุ่มของพวกเขาเก็บไว้เป็นที่ระลึก เส้นชียืนอยู่ข้างหลินอวีถึงตามความเคยชิน อีกข้างของเธอเป็นเหอจื่อโจวคนที่อยู่ใกล้เธอที่สุด

ทุกคนกุมมือกัน โอบเอวกัน เส้นชีไม่ใช่คนถือสาเรื่องเล็กน้อย มือซ้ายโอบเอวหลินอวีถึง มือขวาโอบเอวเหอจื่อโจวอย่างไม่ตั้งใจ ยิ้มหวานร่าเริงให้กล้อง

ทุกคนเป็นเพื่อนกันเคยกันแท้ๆ...ชีส!

เสียง “เซะ” ยังไม่ทันดังขึ้น เหอจื่อโจวก็ปิดมือของเธอออกอย่างรังเกียจ

ตาคนนี้นี่จริง ๆ เลย หยิ่งอะไรนักหนา! เส้นชีเลื่อนมือออกจากเอวของเหอจื่อโจวขึ้นมาตบไหล่ของเขาไม่เบาไม่หนักครู่หนึ่ง ก่อนจะเกาะไหล่ของเขาอย่างไม่ใส่ใจ

หญิงงามเติบโตใหญ่แล้ว ย่อมไม่ห่วงกรงเรื่องทุกข์กังวล!

๓

พวกเขา เขikinเข้าพักโรงแรมก่อนกินอาหารเย็น สถานที่คือโรงแรมสไตส์สวนดอกไม้ใกล้ถนนจันทน์ เนื่องจากได้จองห้องพักทางอินเทอร์เน็ตไว้ล่วงหน้า ในช่วงวันหยุดใกล้ถึงวันวิดิแบบนี้ ทุกคนเลยไม่มีปัญหาเรื่องห้องพักไม่พอ

เส้นชีพักห้องเดียวกับสาวสวยผมสั้น เธอชื่อว่าจางหฺร้น หน้าเหมือนตุ๊กตาไว้มงหน้าม้า เธอตัวเล็กมาก แต่เมื่อถามอายุถึงรู้ว่าอายุเท่ากันและเป็นนักศึกษาชั้นปีสองเหมือนกัน ที่ต่างกันคือ จางหฺร้นจัดอยู่ในกลุ่มเด็กเทพ แม้จะมาเที่ยวแต่ก็ยังอุตส่าห์พกหนังสือคำศัพท์ CET ระดับหกมาด้วย เมื่อวางสัมภาระลงเธอก็นั่งลงบนโซฟาแล้วท่องศัพท์

เส้นชิมองด้วยความตกตะลึง

จางหฺร้นเผยหน้าขึ้นมาอธิบายกับเธอว่า “ใกล้สอบระดับหกแล้ว ฉันเพิ่งท่องศัพท์ได้ครึ่งเดียวเอง ตอนแรกฉันบอกว่าจะไม่มาแล้ว แต่ใจเงินอยากให้นินมา...”

ใจเงินคือชื่อจริงของจางฮั่น ชื่อที่ช่างแสนสุภาพเรียบร้อยระคนดีเลิศอย่างยากจะพรรณนา แต่ตัวจริงกลับ...

จางหฺร้นถามเส้นชีว่า เธอมีต้องสอบระดับหกหรือเปล่า

เส้นชีกะพริบตาปริบๆ รู้สึกอายนี่จะพูดออกมาเล็กน้อย เธอที่แล้วแต่ระดับสี่ยังสอบไม่ผ่านเลย แต่เธอก็สารภาพออกมาชื่อๆ “ฉันยังสอบระดับสี่อยู่เลย”

จางหฺร้นให้กำลังใจ

เลิ่นซีรู้ลึกว่าความมกดอากาศในห้องต่ำเลยไปอาบน้ำเปลี่ยนมาใส่เสื้อยืดลายดอกเรียบง่ายกับกางเกงขาสั้น จากนั้นก็ไปหาหลินอวี้ถึง

ห้องของหลินอวี้ถึงอยู่ติดกับห้องของเธอ เขาอยู่ห้องเดียวกับเหอจื่อโจว เลิ่นซีเคาะประตูห้องก่อนเข้าไป หลังมองไปรอบทิศแล้วพบว่าไม่มีเงาของเหอจื่อโจว ก็อดรู้สึกสบายใจไม่ได้ เธอมีเรื่องน่าสนใจมากมาย เธอคุยกับหลินอวี้ถึงเรื่องน่าอายเมื่อสองวันก่อน ยังเล่าไม่ทันจบก็หัวเราะจนตัวโยนไปก่อนแล้ว

เลิ่นซีเป็นคนเส้นตื้นมาแต่ไหนแต่ไร เรื่องตลกเก่า ๆ ก็เก็บมาฆ่าต่อได้นานมาก

เลิ่นซีหัวเราะต่อหน้าหลินอวี้ถึงยังไม่ทันหน้าใจ ประตูห้องน้ำในห้องพักพลันเปิดออก

เหอจื่อโจวเดินออกมาจากด้านใน

เลิ่นซีหัวเราะจนน้ำตาเร็นทางตา เธอหยุดหัวเราะแล้วทักทายเหอจื่อโจว

เหอจื่อโจวพยักหน้า ไม่เย็นชาใส่ก็นับว่ามีมารยาทแล้ว ประจวบกับมือถือที่เขาวางไว้บนโต๊ะตั้งขึ้นพอดี เขาก็หยิบโทรศัพท์แล้วเดินไปยังระเบียงเพื่อรับสาย เลิ่นซีนึกถึงเตี้ยเหยวเย่ รุมเมฆที่แอบชอบเหอจื่อโจว จึงถามหลินอวี้ถึงเสียงเบาว่า “คุณชายเย็นชามีแฟนรึยัง”

คุณชายเย็นชา...หลินอวี้ถึงกวาดตามองเลิ่นซี ถามเธอกลับว่า “ทำไมสนใจเธอ”

นี่หังรีเปล่าเนี่ย เลิ่นซีกุมมือหลินอวี้ถึง “สนใจสิ พี่ชายช่วยแนะนำให้หน่อยสิคะ”

หลินอวี้ถึงมองท่าทางน่าดีของเลิ่นซี ก่อนจะตีหลังมือเธออย่างแรง “กลับห้องตัวเองไปเดี๋ยวนี้!”

เลิ่นซีหวดหลังมือที่เจ็บ เจตนาหวดให้แดงเถือก

โหวจื่อเข้ามาพอดี เขามองหลังมือแดงเถือกของเลิ่นซี แล้วถามสาเหตุ

เลิ่นซีมองหลินอวี้ถึงแวบหนึ่ง ก่อนตอบว่า “ถึงถึงดี”

โหวจื่อส่งสารสาวสวย จึงพูดกับหลินอวี้ถึงว่า “พี่สาม พอได้แล้ว”

ตกเย็นพวกเขากินอาหารทะเลที่ร้านอาหารริมหาด ม่านราตรีสีปลักคลุม แล่แก่เนี่ย
 สิ่งที่ยืนเปลือกล้มให้ไต่ละหนึ่งแท่ง ไฟนีออนเล็ก ๆ ที่แขวนประดับไว้รอบด้าน
 สว่างไสวขึ้นตามลำดับ ระยิบระยับหลากสีสน่นามองยิ่งนั้ก

ไม่ถึงห้าเมตรมี KTV* กลางแจ้ง มีทั้งคนที่ร้องเสียงเหมือนผีร้องให้
 มีทั้งคนที่ร้องเสียงใสกังวานจับใจ

แสงไฟจากดวงไฟส่องสว่างเคียงแสงจันทร์ บริเวณที่ไกลออกไปเจียบสงบ
 บริเวณที่อยู่ใกล้ ๆ อีกทีก็ครึกโครม ทุกคนพูดคุย ดื่มเหล้า และเล่นเกม
 เป่ายิงฉุบ สนุกสนานเพลิดเพลินกันอย่างเต็มที่ เล่นซีไม่สนใจว่าเบียร์คือ
 แอลกอฮอล์ จึงดื่มไปมากโดยไม่รู้ตัว เธอลุกไปเข้าห้องน้ำ หลินอวีถึงไม่วีใจ
 จึงขอร้องให้จางหฺร่นไปเป็นเพื่อน

แต่เมื่อเล่นซีเดินออกมาจากห้องน้ำก็ไม่พบจางหฺร่นแล้ว

เล่นซีไปرابلسที่ริมรั้วไม้กระดาน ด้านข้างเธอมีคนกำลังโชว์ฟงโต ๆ อยู่
 คนหนึ่ง ห้องกลมดิกแถมยังขาว ดูแล้วน่ารักดี จู่ ๆ เล่นซีก็นึกคึก ยื่นมือไป
 ตบห้อง “เธอ” แล้วถามว่า “นี่ห้องเธอหรือ”

คนที่เลิกผ้าโชว์ฟงรับลมเป็นชายวัยกลางคนรูปร่างล่ำสัน เขามองมือขาว
 เรียวยาวที่ตบอยู่บนฟงตัวเอง เขาทั้งตกใจทั้งตื่นกลัว ตอบกลับเสียงลั่นเครือ
 และแผ่วเบาว่า “ใช่...”

เล่นซีตบอีกครั้ง จมูกหายใจออกมาเป็นกลิ่นเหล้า ถามเสียงจริงจังว่า
 “ในเมื่อเป็นห้องของเธอ...เธอบอกฉันหน่อยซิว่ากี่เดือนแล้ว...”

ก็ตงกี่เดือนอะไรกัน! ใบหน้าของชายวัยกลางคนแดงก่ำขึ้นสุด เขาจ้อง
 เล่นซีพลาฟพูดติดอ่าง “อะ...เธอ...”

สายตาของเล่นซีพร่ามัว คิดจะพิจารณาอย่างละเอียดอีกครั้ง

เหอจื่อโจวบังเอิญผ่านมาอีกฝั่งพอดี เห็นหญิงสาวที่กำลังเสียดสีตบอยู่ใกล้ ๆ
 โดยบังเอิญ เขาตั้งใจว่าจะทำเป็นไม่รู้จัก จึงเดินตรงไปข้างหน้าสองสามก้าว แต่
 ก็อดหันกลับมาไม่ได้ ที่แท้ผู้หญิงแซ่เล่นคนนี้กำลังจะเข้าไปดูฟงผู้ชายใกล้ ๆ

* ย่อมาจาก Karaoke Television

ชายวัยกลางคนตกใจจนหน้าซีด แค่ว่า ไอ้คนบ้า เพียงสามคำก็ยิ่งพูดออกมาไม่ขัด

“เธอ...อ้าย...โคนบ้า!”

ในใจของเหอจื่อโจวคาดไม่ถึง รีบเร่งเดินผ่าน

ขณะเดียวกันเส้นชีก็จิ้มพุงกลมๆไปมา ไม่ทันพูดอะไร มือของเธอก็ถูกจับไว้ ตามด้วยเสียงทู่ของหนุ่มรุ่นที่กล่าวขอโทษชายวัยกลางคน “ขอโทษด้วยนะครับ เธอเมานิดหน่อย” พูดจบก็พาเธอจากไปทันที

เส้นชีเหินหันมามองคนที่จับเธอไว้ เริ่มสร้างเมาม้างแล้วเลยอยากจะพูดอะไรเล็กน้อย แต่เหอจื่อโจวพาเธอกลับไปหาหลินอู๋ถึงอย่างไม่วินิจฉัย

เมื่อทุกคนกินอาหารค่ำเสร็จแล้วก็วางแผนกันว่าจะไปเดินเล่นที่ชายหาดต่อ ชายหาดยามราตรีดังมา คึกคัก และเจียบสงบ เส้นชีสร้างเมามากแล้ว แม้ตอนเดินยังชวนเธออยู่บ้างก็ตาม หลินอู๋ถึงเดินอยู่ข้างเธอ บางครั้งก็พุงเธอ เส้นชีรู้สึกเหมือนเธอกำลังเหยียบอยู่บนฟองน้ำ นุ่มนิ่มเสียจนเธอเริ่มรู้สึกอยากเดิน

เธอนึกถึงตอนเป็นเด็ก ระหว่างทางกลับบ้านหลังเลิกเรียน เธอกระโดดโลดเต้นไปตามถนน แล้วหันไปถามหลินอู๋ถึงว่า “ถึงถึง โตขึ้นฉันแต่งงานกับเธอดีไหม”

ตอนนั้นหลินอู๋ถึงหน้าแดงเล็กน้อย “ชีชี ไว้โตแล้วค่อยว่ากันดีกว่าไหม”

กลุ่มดวงดาวเต็มท้องฟ้าเหนือชายหาด ที่ชายหาดไกลๆ มีคนกำลังล้อมวงเต้นรำ กองไฟสว่างโชติช่วง ไหวจ้อเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ตรงเข้าไปรวมวงด้วย

เส้นชีมองอย่างตื่นเต้น บังเอิญมีชายหนุ่มชุดดำมาเชิญเธอไปเต้นด้วยพอดี เส้นชีตอบรับคำเชิญอย่างไม่ลังเล

เส้นชีรู้สึกเหมือนว่าตัวเธอกำลังอยู่ท่ามกลางสายลมอุ่นที่ไม่หยุดนิ่ง เมานิดๆ และอ่อนไหวง่าย เท้าเหยียบอยู่บนผืนทราย ฝีเท้าเริ่มช้าลง เธอเต้นท่าเต้นเมื่อสิบปีก่อน สำหรับเธอแล้วการเต้นช่างง่ายดายดังการกินข้าว แม้เธอจะรู้สึกว่าการเต้นอย่างโซซัดโซเซ แต่ยังสามารถเต้นตามเสียงดนตรีได้

โหวจื่อยกกล่องขึ้นมาถ่ายเส้นชีไว้หลายภาพ กล่าวกับเหอจื่อโจวที่อยู่ด้านข้างด้วยอารมณ์ตัดพ้อว่า “น้องน้อยอีกฉาฟี่สามจ้ง ทำไมฉันไม่มีเพื่อนเล่นสมัยเด็กที่สวยงามแบบนี้บ้างนะ”

เหอจื่อโจวมองเส้นชีหนึ่ง ไม่แสดงความคิดเห็นใด

ผลลัพธ์คือเขาพลอยถูกโหวจื่อตั้งให้ “ร่วมมือกันกระทำชั่ว” ไปด้วย

โหวจื่อผลักไหล่เขา “ลูกพี่ ฉันรู้ลึกว่าช่วงนี้นายเล็งสาวน้อยแซ่เส้นเป็นพิเศษนะ นายบอกฉันมาตามตรงว่านายถูกใจเธอเข้าแล้วละสิ ก็เลยหาเรื่องขัดคอเล่นแบบเด็กๆ ถ้าชอบใครก็จะแก้งคนนั้น...”

เหอจื่อโจว “...” นิ่งเงียบครู่หนึ่ง เขาก็แบปากกลอกตาใส่หน้าโหวจื่อ “นายก็คิดไปได้เนอะ”

เมื่อต้องรับมือกับความอยากรู้อยากเห็นของโหวจื่อ เหอจื่อโจวต้องพยายามควบคุมน้ำเสียงของตัวเอง แต่เพราะหัวข้อสนทนานี้อยู่เหนือความคาดหมายมากเกินไป ด้วยความที่เขามีนิสัยเงียบขรึม ไม่ค่อยแสดงความคิดเห็น น้ำเสียงจึงแผ่ความไม่พอใจอยู่บ้าง

เมื่อเหอจื่อโจวจะสายตากลับมา ก็กวาดตามองเส้นชีอีกครั้ง แต่เธอกำลังเดินอย่างลึ้มตัว เหอจื่อโจวเพิ่งรู้จักเส้นชีไม่นาน นอกจากความสวยที่เป็นจุดเด่นของเธอแล้ว เขาสามารถหาจุดด้อยของเธอออกมาได้เป็นกอง ให้ความสวยเป็นอาวุธ พุดมาก หลงตัวเอง หน้าหนา โง่ม ชอบเรียกร้องความสนใจ...

สเปกผู้หญิงของเหอจื่อโจว นั้นชัดเจนและเข้าใจง่ายมาก...ข้อดีไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศ ส่วนข้อเสียนั้นอย่าให้สูงลิบลัวเป็นพอ

เส้นชีกลับมาอนที่โรงแรมได้ครู่หนึ่งก็ดื่มชาเข้มที่หลินอวี่ถึงเอามาให้ จากนั้นลุกขึ้นมาล้างหน้าแปรงฟัน สุดท้ายกลับไปนอนบนเตียงด้วยความลึบสนมึนง ความทรงจำของเธอเลอะเลือนตลอดคืน เช้าวันต่อมาเธอยังคงนอนกอดหมอนอยู่บนเตียง จ้วงฮั่นก็มาเคาะประตูเรียกแล้ว

เส้นชีไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องน้ำ

จางหรงเดินไปเปิดประตู

จ้วงฮั่นกำลังจีบจางหฺรั่น จึงเป็นมิตรกับทุกคนสุดๆ เขาตั้งใจมาถามจางหฺรั่น ว่าอยากกินอะไรเป็นอาหารเช้า เขาจะได้ไปซื้อมาให้เธอ

เส้นชีเดินออกมาจากห้องน้ำ พูดยกับจ้วงฮั่นว่า “โจวเฉิน คราวหลังตอนที่ มาปรนนิบัติเอาใจสาว ช่วยเรียกหลินอวี้ถึงมาด้วยได้ไหม นายเป็นหนุ่มเมทกัน ช่วยกระตุ้นความกระตือรือร้นของเขาให้หน่อยได้รึเปล่า”

“ขอโทษที่ ฉันคิดไม่รอบคอบเอง เตียวฉั่นไปเรียกพี่สามมาให้” จ้วงฮั่น ยกมือประณมขอโทษ เอี้ยวตัวถอยออกจากห้องไป

เส้นชีล้างหน้าต่อ

จางหฺรั่นเดินยิ้มมาหาหยิ่นข้างเส้นชี ถามเธอว่า “เธอกับหลินอวี้ถึงคบกันได้ไฉนหรือ”

เส้นชีทอดถอนใจ “ฉันจีบเขา ส่วนเรื่องความสัมพันธ์ของเราสองคน เธอ มองว่าเป็นอะไรก็เป็นยังงั้นแหละ”

จางหฺรั่นเงยไปครู่หนึ่ง “เขาเกะเธอหรือ”

เส้นชีส่งเสียง “อ๊ะ” ออกมาหนึ่งคำ “ไม่มีทาง เขาไม่ต่ำต้อยยังงั้นหรอก! ฉันเคยได้ยินแต่ผู้หญิงเกะผู้ชาย ไม่เคยได้ยินว่าผู้ชายเกะผู้หญิง”

จางหฺรั่นก้มหน้าหัวเราะ “ฉันล้อเล่นหรอกน่า”

วันนี้จะออกทะเล แสงอาทิตย์สว่างเจิดจ้า เส้นชีนึกถึงประโยคที่ชอบเขียนใน สมุดเรียงความสมัยประถม “ก่อนนมขลิขาวลอยละล่องอยู่กลางท้องฟ้าสีคราม” ท้องฟ้าที่ซึ่งแต่สีครามสดใสกว่าเมือง S เสียอีก

ตกบ่าย เส้นชีออกไปยืนรับลมและอาบแดดอยู่ที่ระเบียงชั้นสองของ เรือยอร์ชต์

จางหฺรั่นชวนเธอให้ถ่ายรูปด้วยกัน

เส้นชียื่นหน้าเข้าไปใกล้แล้วยิ้มมาหาหยิ่น ชูมือรูปกรรไกรไว้ข้างแก้ม เสียง “เซะ” ดังขึ้น ภาพที่กำลังยิ้มสองภาพอยู่บนหน้าจอใหญ่ของมือถือ จากนั้นเธอ และจางหฺรั่นก็แลกไอทีเซย์ลกัน

ความสัมพันธ์ของทั้งสองเริ่มดีขึ้นอีกระดับหนึ่ง

เรือยอร์ชส่วนตัวของพี่ชายแท้ๆ ของโหวจื่อไม่นับว่าใหญ่มาก แต่ของที่ควรจะมีก็มี อย่างห้องนอน ห้องน้ำ ห้องครัว บนเรือยังมีเรือยนต์เล็ก สามารถขับออกไปเล่นลมได้ตลอดเวลา

ช่วงเช้า ทุกคนตกปลา ปิ้งย่าง เล่นไพ่บนเรือ ตกเย็นก็จัดงานเลี้ยงเล็กๆ บนดาดฟ้าเรือ

ตอนกลางคืนอากาศเย็นขึ้น กลิ่นควาและเค็มของลมทะเลโชยมาปะทะใบหน้า ก่อนพัดไปที่ริมหูทำให้รู้สึกเย็นนิดหน่อย ในที่สุดทุกคนก็เล่นกันจนเหนื่อยอ่อน เล่นบนเก้าอี้ชายหาดนับดาวคุยอวดกัน

เป็นวัยรุ่นที่ดีจริงๆ เลย

โหวจื่อเล่าว่าตอนเรียนอนุบาลมีเด็กนักเรียนหญิงมาหอมแก้มเขา แต่ตอนนั้นเขาต๋อยเด็กผู้หญิงคนนั้นไปหนึ่งหมัด มานักย่อนดูตอนนี้ก็รู้สึกเสียต๋าย

จางหรั้นนั่งอยู่ข้างจ้วงฮั่น เขาเลยได้แต่เล่าเรื่องที่เรียบง่ายว่าตั้งแต่เด็กก็ใช้เวลาไปกับการเรียนหนังสือ ทำให้สอบติดมหาวิทยาลัย S นับแต่เล็กจนโตใช้ชีวิตไม่ง่ายเลย

เหอจื่อโจวหัวเราะเยาะเสียงทุ้มต่ำ ทำเอาจ้วงฮั่นทำท่าทางอยากต่อคนเอามากๆ

หลินอวี้ถึงปอกส้มให้เลินซี เธอรับมากินอย่างอิมเอมใจ

โหวจื่อตั้งคำถามกับถึงถึงของเธอ “พี่สาม เล่าเรื่องความรักของนายกับสาวสวยเส้นของนายหน่อยซิ”

“พวกเราเธอ” หลินอวี้ถึงยิ้ม กำลังจะอำปาก มือถือของเขาก็ดังขึ้น เขามองเบอร์โทรศัพท์ ก่อนลุกขึ้นไปรับโทรศัพท์ด้านใน

พระเอกไปแล้ว นางเอกก็ไม่มีอาการหน้าแดงเขินอาย หน้าซำยังเล่าเรื่องแทนพระเอกอย่างมีชีวิตชีวา รวากับกำลังเล่าเรื่องราวความรักในนิยาย

โหวจื่อและจ้วงฮั่นฟังเรื่องราวเข้มข้นแสนสนุกสนาน

เลินซีสรุปเรื่องราวของเธอและหลินอวี้ถึงอีกรอบ รวมๆ แล้วคือเป็นประวัติน่าสังเวชใจของผู้หญิงที่ตามจับผู้ชาย แต่ผลลัพธ์คือเธอก็ยังไม่รู้ว่าตกลงแล้วเธอจับผู้ชายคนนั้นติดหรือยัง

“เซี่ย เธอจับพี่สามมาเจ็ดปีแล้วรี้นี่!” โหวจื่อถาม
เล่นซีเท้าคาง พยักหน้า “ความจริงไม่ใช่แค่เจ็ดปีหรอก”

“พี่สามไม่ใช่คนนี่นา!” โหวจื่อตอบหน้าอกตัวเอง “เธอมาจับฉัน เจ็ดวิ
กี่พอแล้ว!”

จ้วงฮั่นจิกกัดโหวจื่อประโยคหนึ่ง “เพราะนี่นายถึงไร้ศักดิ์ศรี”
เล่นซีหัวเราะเสียงดัง

เหอจื่อโจวสบถออกมาแผ่วเบา ท้องฟ้ายามค่ำคืนเหนือท้องทะเลลึกล้ำ
กว้างใหญ่ไพศาล ดวงดาวเหนือศีรษะราวกับอยู่ใกล้แค่เอื้อม แจ่มชัดและ
สุกสกาว เขาเริ่มรู้สึกเบื่อหน่าย เมื่อครู่ฟังเล่นซีไม่มากไปหน่อย

อะไรคือผู้หญิงจับผู้ชาย อะไรคือสิบปีเสมือนหนึ่งวัน อะไรคือชั่วฟ้า
ดินสลาย! เขาไม่เคยพบเจอว่ามีผู้หญิงคนไหนจะเสริมบารมีให้ตัวเองด้วยเรื่อง
อย่างนี้

ขณะที่ทุกคนกำลังคุยกันอย่างสนุกสนาน เซฟบนเรือก็นำเค้กมาเสิร์ฟ
เป็นเค้กผลไม้ขนาด ๘ นิ้ว ทำได้ทั้งสวยงามและน่ากิน

เล่นซีส่งเสียงร้อง กระโดดลงจากเก้าอี้ขาดด้วยความตื่นเต้น รีบวิ่ง
ไปหาหลินอวี่อย่างรวดเร็ว เพื่อตามให้เขากลับมากินเค้ก

หลินอวี่ถึงน่าจะอยู่ในห้องนอน เล่นซีเดินลงไป เธอสวมรองเท้าแตะหนึ่ง
อันนุ่ม เท้าเหยียบบนแผ่นไม้กระดานคดเคี้ยว เสียงเบาเสียงจนมึนเพียงเธอ
คนเดียวที่ได้ยิน

ประตูห้องรับแขกชั้นสองเปิดแง้มไว้ ขณะที่เธอกำลังจะผลักประตูเข้าไป
ก็ชะงักเพราะเสียงของหลินอวี่ถึง

“ได้ อยากกินอะไรกลับไปฉันจะทำให้กิน”

หลินอวี่ถึงกำลังคุยโทรศัพท์ เสียงของเขาอ่อนโยนนุ่มนวลมาก เขากำลัง
ยิ้ม แม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆก็ตาม

บางครั้งความเสียใจ ก็ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะถูกหลอกลวง แต่เป็นเพราะมีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่พึงประสงค์อยากจะไพล่ออกมาจากรังไหม เธอพยายามสุดชีวิตเพื่อยับยั้งไม่ให้พวกมันเอ่อล้นออกมา แท้จริงแล้วเธอรู้สึกท้อว่า หลินอวีถึงเป็นคนดีมาก แต่แค่นี้ก็เสียใจไปสักหน่อย

เขาเป็นคล้ายน้ำเปล่าดื่มแล้วแสบคอ ความรู้สึกที่เธอมีต่อเขาคือกบที่ถูกดัม* ทั้งที่เธอคือกบที่กำลังถูกดัมซ้ำๆ ตัวนั้น ทว่าเธอก็ยังคงทำเหมือนว่า กำลังเสพสุขอยู่ สำหรับความรักแล้วเธอเข้าใจอย่างตื่นขึ้นและตรงไปตรงมา โดยตลอด เธอรู้ว่าการรักใคร่รักคนคงเหมือนกับการวิ่งแข่งมาราธอน ไม่ใช่การวิ่งร้อยเมตรอย่างที่คุณเขากัน

อยากกินอะไรกลับไปฉันจะทำให้กิน... ถ้อยคำอ่อนโยนของหลินอวีถึง คล้ายปวงมนตร์ที่กำลังร้อยรัดสมองของเธอ เส้นที่สับสนหัวใจลึก ในสมองว่างเปล่า เธอรู้สึกว่าลมทะเลคล้ายจะพัดพาหัวใจของเธอปลิวจากไปแล้ว เธอหนาวจนตัวสั่น จู่ๆ ร่างกายเธอเย็นยะเยือกขึ้นทันใด

เส้นที่กลับมาคนเดียว

* ทฤษฎีกบดัม อธิบายว่าสถานการณ์ค่อยๆ เกิดขึ้นโดยที่คนไม่รู้ตัว ทำให้ไม่สามารถป้องกันตัวเอง หรือหลุดออกจากสถานการณ์นั้นได้ทัน เหมือนกับกบที่อยู่น้ำเย็นที่ค่อยๆ อุ่นขึ้น แทนที่จะกระโดดหนีออกจากหายนะนั้น กลับไม่รู้สึกรู้สิดและปรับตัวให้เข้ากับน้ำที่อุ่นขึ้นเรื่อยๆ ร้อนขึ้นเรื่อยๆ จนต้องตาย กลายเป็นกบต้มสุก

โหวจื่อตัดเค้กให้เธอและเรียกให้เธอนั่งลง “นี่เป็นชิ้นที่ใหญ่ที่สุด สวยที่สุด ผลไม้เยอะที่สุด”

“ขอบใจนะ” เล็นซียิ้มตาหยีรับเค้กไว้ เธอกินเค้กทีละคำ

โหวจื่อถามเธอว่า “สาวสวยเล็น เล่าเรื่องราวความรักของเธอกับพี่สามต่ออีกนิดสิ พวกเราชอบฟัง”

เล็นซีพูดไม่ออกแล้ว ชุกซ่อนความหดหู่ทั้งหมดไว้ในใจชั่วครวญ เก็บกดความอึดอัดของเธอให้ถึงที่สุด เธอลืมหายกโดยเบี่ยงเบนประเด็นไปที่เหอจื่อโจวถามเขาประโยคหนึ่ง “เฮ้ เหอจื่อโจว เล่าเรื่องราวความรักของนายบ้างสิ”

ถ้าตัวเองไม่อยากพูด วิธีที่ดีที่สุดคือเบี่ยงประเด็นไปยังบุคคลที่มีเรื่องที่น่าสนใจกว่า ในที่นี้คนที่มีความน่าสนใจที่สุดก็คือเหอจื่อโจว

ตอนที่เล็นซีเรียกชื่อเหอจื่อโจวออกมา แม้แต่จางหฺรั่นก็หันไปมองเหอจื่อโจวตาปริบๆ

เหอจื่อโจวถูกเรียกชื่อกะทันหัน วินาทีก่อนหน้านี้ยังหลับตาอยู่ในวงค์อยู่เลย เขาลืมตาขึ้นอย่างสงบ ตอบกลับอย่างสุขุม “พูดอะไร เรื่องราวความรักนะหรือ ไม่อยากพูดหรอก”

“ไม่อยากพูด!” จ้วงฮั่นไม่ไว้น้ำเหอจื่อโจว “ลูกพี่ ความจริงไม่มีเรื่องจะเล่ามากกว่าละมัง!”

ถ้อยคำนี้ช่างชวนให้โมโหจริงๆ เหอจื่อโจวเพียงยกมูมปากนิดๆ คนพวกนี้ทำเหมือนแค่เล่าเรื่องราวความรักไม่กี่เรื่องก็รู้สึกเหนียวกว่าคนอื่นแล้วยังงั้นแหละ

ผ่านไปประมาณห้านาทีหลินอวี้ถึงถึงออกมา ในมือเขาถือเสื้อคลุมตัวหนึ่ง ลมทะเลค่อนข้างแรง เขาตั้งใจเอามาให้เล็นซี

ก่อนหน้านี้มีคนบอกเธอว่า การเอาใจใส่เป็นความเคยชินชนิดหนึ่ง

เล็นซีสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่ไว้ อบอุ่นเหลือเกิน บนเสื้อยังมีกลิ่นอายของหลินอวี้ถึงติดอยู่ แต่ในใจลึกๆ ของเธอยังคงหนาวเหน็บราวกับแช่ในน้ำทะเลเย็นเฉียบ

โหวจื่อถามหลินอวี่ถึงอย่างไม่ตั้งใจ “เมื่อไหร่ที่ไปตามนายมากินเค้ก นายมัววางมาอยู่รู้ไร ถึงได้มาชวนาตอนนี้!”

หลินอวี่ถึงมองเลนซี นัยน์ตานิ่งสงบดูจนน้ำใสฉายแววประหลาดใจเล็กน้อย เลนซีกินเค้กอยู่ พลันตอบข้อสงสัยของโหวจื่ออย่างรวดเร็ว “ฉันแวะเข้าห้องน้ำกลางทาง เกิดนึกได้ว่าถ้าขาดคนกินไปหนึ่งคนก็จะม่เค้กเพิ่มมาอีกหนึ่งชิ้นเลยรีบกลับมา” น้ำเสียงของเลนซีฟังดูจริงจัง จึงไม่มีใครสงสัยถ้อยคำของเธอ

ตอนคำทุกคนไม่ได้คิดคักกระปรีะเปร่าเหมือนตอนเช้า แต่อยู่กลางทะเลทั้งดงมาอย่างนี้ ต่อให้แค้นขยเล่นเรื่อยเปื่อยก็ยังสนุก ทว่าคนที่กลับเข้าไปนอนเร็วที่สุดคือเหอจื่อโจว ส่วนคนอื่นรอจนกระทั่งใกล้เข้าวันใหม่ถึงเพิ่งทยอยกันแยกย้าย

โหวจื่อเป็นหนุ่มเมทที่ดีมาก ก่อนไปยังแอบพาหลินอวี่ถึงไปหลบมุม ถามลับๆ ล่อๆ ว่า “อยากให้นั่นช่วยจัดห้องให้นายกับสาวสวยเส้นของนายไหม”

หลินอวี่ถึงมองโหวจื่อ ไม่พูดอะไร

โหวจื่อถูกมองจนรู้สึกไม่สบายใจนัก “ถ้าไม่ยินดี ก็ถือซะว่าฉันไม่ได้ถาม” สันเสียงก็รีบเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

โหวจื่ออยากพูดให้สำเร็จ แต่กลับไม่สำเร็จ พอเขาเดินมาได้ครึ่งทางก็ถูกจ้วงฮั่นดิงไว้ โหวจื่อตัวเล็กกว่าจ้วงฮั่นสองเท่า จ้วงฮั่นออกแรงเยอะมากจนโหวจื่อเกือบกระเด็นออกไปนอกหาดฟ้า

“พี่สามเห็นด้วยไหม” จ้วงฮั่นมองโหวจื่ออย่างร้อนใจ

โหวจื่ออุทานเสียงแผ่วเบาอย่างเสียดาย ยกไหล่แล้วเอ่ยว่า “ยากที่จะช่วย!”

จ้วงฮั่นมองหาดฟ้าอย่างเศร้าใจ ซ่างเป็นนักรบที่ยังไม่ได้รับชัยชนะก็ตายเสียแล้ว เหล่าวีรบุรุษน้ำตานอง^๒

โหวจื่อตอบไหล่เขาเพื่อปลอบใจ ตามจริงจิงว่า “จะกังวลไปทำไมละ นาย

^๒อุปมาว่า ทำอะไรยังไม่สำเร็จก็ล้มเหลวเสียก่อน

ต้องเรียนรู้จากพี่สามให้มาก ๆ เขารู้จักสาวสวยแซ่เส้นมานานแค่ไหนแล้ว นานขนาดนั้นยังไม่คิดจะขมเหง่น้ำใจเลย นายกับจางหฺร้นรู้จักกันมานานแค่ไหนกัน! ถือซะว่านายกำลังสั่งสมบุญทำกุศลก็แล้วกัน ตกตึกก็อย่าคิดไม่ซื่อ ทำอะไรไม่ดีไม่งาม ถ้าหนไม่ไหวจริงๆ ก็ร้ายกาจสาบจิตสงบใจอะไรพวกนี้ซะ การทำอะไรผู้หญิงที่กึ่งยอมกึ่งไม่ยอมไม่ใช่พฤติกรรมที่ชายชาติศรีควรทำ พวกเราสมควรเรียนรู้จากลูกพี่และพี่สาม ต้องให้ผู้หญิงรักเอง!”

จ้วงยื่นมองโหวจื่ออย่างตื่นตะลึง จากนั้นยกนิ้วโป้งให้โหวจื่อ

โหวจื่อจุดบุหรี่อย่างมีมาดแล้วถอนใจแผ่วเบา กำลังจะสั่งสอนจ้วงยื่นต่อแต่หันไปก็ไม่เห็นจ้วงยื่นแล้ว

เส้นซียังคงนอนห้องเดียวกับจางหฺร้นบนเรือยอร์ชเหมือนเดิม ก่อนหน้านีหากเป็นช่วงเวลานี้เส้นซีจะสดใสเป็นพิเศษ แม้ตึกตึ้นก็ยังคงคึกคักนอนไม่หลับ ปากกัวตั้นนี่เมื่อกลับถึงห้องนอนในเรือชั้นสอง จางหฺร้นชวนเส้นซีคุย เส้นซีกลับมีท่าทางห่อเหี่ยว

จางหฺร้นชวนคุยจนหมดสนุกเลยนอนหลับไป

เส้นซีรู้สึกพ่ายแพ้ ผู้หญิงเป็นสิ่งมีชีวิตที่คิดมาก เรื่องเล็กน้อยก็จดจำฝังใจ ในทางกลับกันเธอก็กลัวว่าตัวเองจะคิดมากเกินไป...หลังจากที่เธอนอนครุ่นคิดจนหัวแทบระเบิดอยู่บนเตียงพักหนึ่ง ก็พบว่าจางหฺร้นที่นอนอีกเตียงหลับเสียแล้ว เธอจึงคลุมผ้าคลุมไหล่แล้วเดินขึ้นไปบนดาดฟ้า

บนดาดฟ้าไม่มีคนแล้ว มีเพียงโคมไฟหลากสีราวกับภาพฝันที่ยังคงประดับอยู่ ลำแสงของมันส่องกระทบเกลียวคลื่นที่โหมซัด แสงเดือนแสงดาวเหนือศีรษะส่องทะเลเมฆหมอกที่ลอยละล่อง ราตรีแห่งท้องทะเลเงียบสงบและอ่อนโยน ทั้งยังมอบสุนทรีภาพที่หาได้ยากยิ่ง เส้นซีพิงราวดาดฟ้ามองน้ำทะเลที่ซัดฟองคลื่นออกไป ในใจเต็มไปด้วย “ความทุกข์ใจของหญิงสาว”

หลินอวี้ถึง

ถึงถึง...

เป็นเพราะหญิงสาวยังคงอยู่ที่เดิม ไม่ว่าชายหนุ่มจะหันมาเมื่อไหร่ก็จะเจอ

หรือเปล่า เขาเลยไม่เคยกังวลใจว่าจะเสียเธอไปตลอดกาล

วันนี้เป็นคืนที่มีดวงดาวพร่างพราว ลมทะเลกลางดึกพัดโหมแรง เสียงลมดังหวีดหวิวจนผ้าคลุมไหล่ปลิวไสวไปด้านหลัง ลมเย็นปะทะเข้ามาราวกับมือของฝนสาดไล่ไปหน้า

เส้นซีเอนตัวฟิงราวดาดฟ้า เริ่มฮัมเพลงเก่าๆ เธอร้องเพลงเสียงแผ่วเบา และรวดเร็วไม่ปะติดปะต่อนัก “ถ้าหากเธออยากจากฉันไป...โปรดบอกฉันมาตามตรง...หากเธอบอกว่าเธออยากไปจริง ๆ...เอารูปถ่ายของฉันคืนมา...”^๓

เธอร้อง ๆ หยุด ๆ เกลียวกลิ้นซัดมาทางด้านหลังเป็นระลอก

...

เหอจื่อโจวเป็นคนหลับไม่ลึก เสียงเครื่องยนต์เรือทำให้เขานอนไม่ค่อยหลับ นอนได้สักพักเขาก็ตื่นขึ้นมา พบว่าเพิงนอนไปได้แค่สี่สิบกว่านาทีก่อนที่เขาจะลุกขึ้นไปเดินเล่นบนดาดฟ้า ปรากฏว่าเพิงจะขึ้นมาก็เจอเส้นซี

“ช่วงฟ้าดินสลายอะไรกัน พวกพุดมั่งง่าย แค่นายรักฉัน นายยังพุดไม่ได้เลย...”

เส้นซีหยุดชะงัก ฟิงราวอย่างเคร่งขมึน เธอไม่มีความสุขเลย

เหอจื่อโจวมองด้วยสายตาเย็นชาครุ่นหนึ่ง พลันรู้สึกเห็นใจหลินอวี้ถึง เขาเดินไปหาเส้นซีเพื่อดูให้แน่ใจว่าเธอไม่ได้ละเมอ

เส้นซียืนพุบหน้าลงกับราวลูกกรง เธอได้ยินเสียงฝีเท้าเลยหันไปมอง พบว่าคนที่อยู่ด้านหลังเป็นเหอจื่อโจว แต่ไม่มีเรียวแรงจะส่งเสียงทักทาย ถามเสียงน้อยว่า “นายก็นอนไม่หลับหรือ”

“อืม” เหอจื่อโจวตอบเส้นซี ก่อนมองไปข้างหน้า ข้างหูเขาล้วนแต่เป็นเสียงคลื่นดังซ่าๆ แสงไฟที่สาดแสงมาจากเกาะเล็ก ๆ ที่อยู่ไกลลิบเริ่มบดบังแสงดาวที่พร่างพราว

ทันใดนั้นลมทะเลพัดโถมมา ลมหนาวทิ่มแทงเข้ามาในร่าง เขารู้สึกคันปลายจมูกเล็กน้อยเลยยื่นมือไปลูบดู แต่กลับไม่พบอะไร ทั้งๆ ที่เมื่อครู่เขาได้

^๓ เพลง Love's first taste คิลปิน จางเลิ่นเยวี่

กลิ่นหอม

เขาเป็นหน้าไปมองหญิงสาวด้านข้างที่โดนลมพัดจนผมยุ่งเหยิง ที่แท้เป็นผมยาวสลวยที่ปลิวมาต้องใบหน้าของเขา

สีท้องฟ้าอ่อนจาง ความมืดสลัวปกคลุมคนทั้งคู่ เขาถูกดึงดูดให้มองเส้นสีอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว โครงหน้าของเธอราวกับถูกแสงที่ขอบฟ้าทาบทาเป็นประกายเจิดจ้า ในนัยน์ตาของเขามีภาพจุมพิต่องเป็นเส้นของเธอ ผมสรวลดำขลับ แก้มแดงระเรื่อราวกับถูกแสงแรกของอรุณฉายล้อม...ขอบตาแดงช้ำเล็กน้อย

เส้นสีในตอนนี้งีบเกินไป เหนือใจโจวรู้สึกไม่ค่อยชิน เขาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงเอ่ยด้วยความหวังดี “อีกเดี๋ยวอาจจะมีฟ้าร้อง” ความหมายของถ้อยคำนี้คือควรรีบกลับห้องไปนอนได้แล้ว

เส้นสียังคงนิ่งไม่ขยับ ผ่านไปครู่หนึ่งค่อยตอบเอื่อยเฉื่อยว่า “ขอบคุณที่เตือนนะ”

เหนือใจโจวไม่พูดอะไรมาก เขาไม่ใช่คนหาเรื่องใส่ตัว ทว่าเสียงของเส้นสีคล้ายจะเจียบบายไป ก่อนจากไป เขาเตือนเส้นสีอีกประโยคหนึ่ง “ใกล้สว่างแล้ว”

“นายกลับไปก่อนเถอะ!” เส้นสีหันหน้ากลับมากะทันหัน มองเขาด้วยนัยน์ตาเป็นประกาย เบะปากเอ่ยว่า “จะบอกข้าอะไรนักหนา! ฉันไม่ได้กลับไปห้องเดียวกับนายซะหน่อย นายรีบกลับห้องของนายไปเถอะ!”

อารมณ์ของเธอใกล้จะระเบิดแล้ว

ดูเหมือนว่าเหนือใจโจวจะเจอเลื้อดาวน้อยที่กำลังน้อยอกน้อยใจ เรือยอร์ชโคลงเคลงเล็กน้อย เขาจับราวไว้พลางเอ่ยเสียงลอดโรฟันแผ่วเบาสองคำ “ตามใจ...”

จากนั้นเรือก็โคลงเคลงอีกครั้ง เหนือใจโจวเดินกลับไปโดย “ไม่หันหลังกลับ” กระทั่งเรือทั้งลำเอียงไปด้านหน้าอย่างแรง เขาเกือบจะล้มลง ยังไม่ทันทรงตัวได้ตามสัญชาตญาณ ก็ดูเหมือนว่ามีประกายแสงสีขาวสว่างไสวฉลอบผ่านท้องฟ้า ยามราตรีอันเจียบสงบอย่างรวดเร็ว...

เขาพยายามทรงตัว ยังไม่ทันหันหน้ากลับไปด้านหลังก็ได้ยินเสียงร้อง

ด้วยความตกใจดังขึ้น

เหอจื่อโจวหันกลับไป เขาไม่เห็นเส้นสีบนเรือแล้ว วินาทีก่อนผ้าคลุมไหล่สีเบจอ่อนยังคลุมตัวเธอเอาไว้ แต่ตอนนี้มันปลิวสะบัดเป็นวงอยู่กลางอากาศ ก่อนร่วงตกลงสู่ท้องทะเล...

เมื่อเส้นสีรู้สึกตัวอีกครั้ง เธอเห็นแค่จางหฺร้น ในมือของจางหฺร้นยกแก้วน้ำขึ้นมา แก้วหนึ่ง เสียงที่เปล่งออกมาไพเราะกว่าเมื่อก่อน “นาย...อยากดื่มน้ำหน้อยไหม”

...

อีกด้านหนึ่ง เหอจื่อโจวตื่นขึ้นมาในอ้อมกอดอันอบอุ่นของหลินอวี้ถั่ง ข้างกายเขายังมีเสียงของโหวจื่อและจ้วงอันพุดคุยกัน เขาลืมตาขึ้น ประสานเข้ากับนัยน์ตาเป็นห่วงเป็นใย ซาบซึ้ง และแดงำของหลินอวี้ถั่ง...

เหอจื่อโจวใจโหวงเหวง หลินอวี้ถั่งดีกับเขาแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน!

ตอนที่เหอจื่อโจว ยังไม่รู้สีกตัวอย่างเต็มที่ เขารู้สึกว่ารอบด้าน
เต็มไปด้วยเสียงครีกรโครม เขารู้สึกไม่ค่อยสบายตัว คล้ายโดนใครสักคนกด
เอาไว้ ร่างกายถูกจับบดให้โค้งงอ หน้าอกถูกบงอย่างกดทับ หายใจไม่สะดวก
จากนั้นเขาได้ยินเสียงพูดคุยของโหวจื่อ หลินอวี้ถิง และจิ้งฮั่น

“ลองผายปอดดูไหม” เป็นเสียงของจิ้งฮั่น

โหวจื่อบอกว่าดี และพูดอีกว่า “ถ้าพี่สามไม่ทำ ฉันทำเอง”

ไม่ต้อง!

เหอจื่อโจวพยายามลืมนิดาขึ้นโดยอาศัยความคิดที่มุ่งมั่นว่าไม่ต้อง เมื่อ
ลืมนิดาขึ้นเขาก็สับสนหลินอวี้ถิง...

ความจริงเขารู้สึกว่าในบรรดารูมเมท ความสัมพันธ์ของเขากับหลินอวี้ถิงนั้น
สนิทสนมกันเพียงผิวเผิน ด้วยนิสัยของพวกเขาทั้งคู่ต่างก็เย็นชา มีเพียงตอนเรียน
เขากับหลินอวี้ถิงถึงค่อยมีประเด็นมาสนทนากัน

นี่ละมั้งที่เขาเรียกว่าความสัมพันธ์ของปราชญ์บุรุษจิตจางดูจั่น^๑ แต่กลับ
นึกไม่ถึงว่า หลินอวี้ถิงจะเป็นห่วงเขาขนาดนี้! หรือหลินอวี้ถิงจะจัดอยู่ในรุ่มเมท
ประเภทเหลยเฟิง^๒ ที่ชอบเก็บความรู้สึก ไม่แสดงออก...เหอจื่อโจวคิดวิเคราะห

^๑อุปมาว่า การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักปราชญ์เป็นไปอย่างราบเรียบ ไม่ทื่อทวง

^๒ประชาชนตัวอย่าง เป็นทหารในสังกัดกองทัพลดแอกประชาชนของสาธารณรัฐประชาชนจีน สมถะ
ทุ่มเทให้กับแนวทางของเหมาเจ๋อตง

อย่างนี้เพื่ออธิบายความรู้สึกแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นหลังจากตื่นขึ้นมา แต่เหตุผลที่ไร้สาระประเภทนี้ก็ไม่อาจคลี่คลายปรากฏการณ์ประหลาดที่อัดแน่นอยู่ในใจได้

นอกจากนี้ เขายังรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างรุนแรง

เหตุการณ์ไม่คาดฝันทำให้เหอจื่อโจวไม่รู้ว่าจะตอบสนองยังไงดี แต่เมื่อเขารู้สึกตัวเรื่องแรกที่เห็นได้ชัดก็คือ ผลักหลินอวี่ถึงออก ผู้ชายยกสามศอกอย่างเขากลับถูกกอดอยู่ในอ้อมอกของผู้ชายอีกคน มีอย่างไหนกัน!

วินาทีต่อมา เขาถูกรวบกลับเข้าไปในอ้อมอกของหลินอวี่ถึงอีกครั้ง! หลินอวี่ถึงยังลูบหน้าผากเขา มองเขาแล้วพูดอย่างอิดโรยและอ่อนโยนว่า “ขอโทษนะ...”

บัดซบ!

เหอจื่อโจวมองหลินอวี่ถึงอย่างระแวงระวัง หลินอวี่ถึงขี้ผมของเขา เหอจื่อโจวรู้สึกผิดปกติ เขามองผู้ชมสองคนอย่างโหวจื่อและจ้วงฮั่นที่อยู่ไกลๆ อย่างเย็นชา

จ้วงฮั่นเอ๋ยแล้ว แต่ถ้อยคำนั้นเป็นการพูดกับหลินอวี่ถึง “พี่สาม เหมือนซีชีจะโกรธนายมากนะ ในเมื่อรู้สึกตัวแล้ว นายรีบๆ ปลอบขวัญ เรียกขวัญซีชีกลับมาเร็ว”

ซีชีรี เล่นซีโรอะ เหอจื่อโจวเริ่มสงสัยว่าตัวเองกำลังฝันไปหรือเปล่า

โหวจื่อเอ๋ย “เฮอะ ฉันทจะไปดูลูกพี่แล้ว” พูดจบ โหวจื่อยังส่งยิ้มเจิดจ้าให้เขา “สาวสวยเล่นอยากกินอะไรไหม”

โหวจื่อพูดกับเขาอยู่เหวอ เหอจื่อโจวขมวดคิ้วไม่พูดจา เขาคงนึกถึงปัญหาหนึ่ง ตกลงเขาบ้าไปแล้ว หรือพวกนั้นบ้าไปแล้ว ส่วนลึกในใจของเขาคลายกำลังถูกฉีกทิ้งขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ ความรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างรุนแรงในตอนต้นกลายเป็นความสับสนและความกลัวชนิดหนึ่ง

ตั้งแต่เล็กจนโต ไม่เคยกลัวจนใกล้จะระเบิดออกมาเหมือนตอนนี้

“ตอนนี้ก็โง่แล้ว”

เหอจื่อโจวอ้าปากถาม เขาพูดออกมาแล้ว เมื่อได้ยินเสียงของตัวเอง เขา

ก็แทบบ้า! ใครช่วยบอกเขาที่ว่าทำไมเสียงของเขาถึงได้เหมือนเส้นชีขนาดนี้!
หรือว่าเขายังไม่รู้สึกตัว

เส้นชีกลอกลูกตา รู้สึกว่าเพดานเหนือศีรษะแปลกตาไป จำได้ว่าเมื่อคืนเธอ
ตกลงไปในน้ำ เธอไม่นับว่าเป็นเปิดบก* แต่ก็พอที่จะตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำได้
สักพัก แต่หลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้น คุณล้ายว่าเหอจื่อโจวจะลงมาช่วยเธอ...

เส้นชีพลิกตัวบนเตียง ไม่มีส่วนไหนในร่างกายที่รู้สึกไม่สบายเพราะต้องจม
อยู่ในน้ำทะเลลึกนัก เธอไม่เพียงมีชีวิตชีวาเป็นพิเศษ แม้แต่สมองยังปลอดโปร่ง
เป็นที่สุด

เป็นความรู้สึกที่พิเศษมาก ทั้งเนื้อทั้งตัวราวกับมีพลังกำลังที่ใช้ไม่หมด

เธอนอนอยู่บนเตียง แล้วลุกขึ้นมาร้องเพลงหงซ่งหงิง รู้สึกอยากซ้อมเต้น
เธอหายใจเข้าออกลึกเพื่อระบายอากาศเสียในตัวออกมา จากนั้นก็ยกแขนขึ้นสูง
ขณะเดียวกันก็ยกขาขึ้น แล้วแยกเข่าออก เพื่อให้เลือดลมในกายไหลเวียน...

เอ๊ะ?

ทำไมเธอรู้สึกว่าขาของเธอยาวขึ้นเยอะจัง เท้าก็ใหญ่ขึ้นเยอะด้วย...

ตาลายละมั้ง ขณะที่เส้นชีกำลังอยู่บนเตียง ประตูเปิดออก จางหรง
ถือแก้วน้ำยืมตาทียี่เดินเข้ามา “นายฟื้นแล้วหรือ ดื่มน้ำน้อยไหม”

วันนี้จางหรงสวยเป็นพิเศษ เสียงก็ไพเราะเพราะพริ้ง

เส้นชียกมือขึ้นทักทาย สายหน้า เธอคิดว่าเมื่อคืนเธอตกลงไปในทะเล
แล้วทำไมหลินอวี้ถึงยังไม่อยู่ข้างกายเธอนะ เมื่อฟื้นขึ้นมาแล้วนึกถึงหลินอวี้ถึง
เส้นชีก็ฉุนชาด เธอมองจางหรง ขอร้องหล่อนเรื่องหนึ่ง “เฮ้ หรงหรง...”

หรงหรง... แก้วที่ถืออยู่ในมือของจางหรงลั่น

หรง...หรง...เส้นชีก็ตะลึงเหมือนกัน

เมื่อครูเธอพูดว่าอะไรนะ ไม่สิ เสียงที่เธอพูดเมื่อครูเป็นอะไรไป เส้นชี
อ้าปากค้าง ออกเสียงซ้ำอีกสองคำ เสียงทุ้มต่ำก้องกังวาน นี่คือระดับเสียงสูงของ

* อุบัติการณ์ที่ว่ายน้ำไม่เป็นดังเปิดบก เมื่อฝึกไปนานๆก็สามารถกลายเป็นสัตว์น้ำได้

ผู้ชาย

แม่เจ้า! ใครแอบเปลี่ยนเตียงของเธอ!

เส้นชีคลานขึ้นมาจากเตียงตัวโคลง บางช่วงเวลาเธอยังนึกว่าเหอจื่อโจวอยู่ในห้องของเธอ เธอชะโงกหน้ามองไปรอบๆ แต่ในห้องมีแค่จางหฺรึ้นนี่นา

มันเกิดอะไรขึ้น! หัวใจของเส้นชีสั่นระรัว เธออยากจะร้องให้ ก้มหน้ามองมือตัวเอง นิ้วมือเรียวยาว ข้อกระดูกเด่นชัด

มือสวยมาก แต่นี่มันเป็นมือของผู้ชายนี่นา

เธอแบฝ่ามือออก อึ้งมือที่มีรอยย่นชัดเจนปรากฏเหนือเม็ดละเอียดที่เพิ่งออกเมื่อครู่เพราะความหวาดกลัว

เส้นชีสุดท้ายใจลึก จากนั้นวิ่งเข้าห้องน้ำอย่างลุกลี้ลุกลน เมื่อเธอเห็นใบหน้าผู้ชายในกระจกก็กรี๊ดร้องเสียงแหลมออกมา

ใบหน้านี้เป็นของผู้ชาย ผู้ชายที่ชื่อเหอจื่อโจว

เหอจื่อโจวเป็นคนสุขุมตั้งแต่เด็ก แม้อายุยังน้อย แต่ก็มีบุคลิกเป็นผู้ใหญ่ หากยกถ้อยคำของคุนเฉวเขามากล่าวก็คือ “บุรุษที่เคร่งขรึม สุขุม แม้มีอันตรายก็ไม่หวาดหวั่น” และเขาก็คิดเช่นเดียวกันว่าการเป็นสุภาพบุรุษต้องปฏิบัติตามให้ลึบกับคำว่า “สุขุม”

แต่ตอนนี้ เมื่อพบกับใบหน้าในกระจก เขาสุขุมต่อไปไม่ได้แล้ว

ในกระจกเป็นใบหน้าของเส้นชี รวมทั้งหุ่น ขา มือของเขาตอนนี้ล้วนแต่เป็นของเส้นชี เป็นเพราะตกใจ สีหน้าในกระจกเลยซีดเผือดเล็กน้อย ริมฝีปากเม้มแน่น คิ้วแทบจะกลายเป็นเส้นเดียวกัน ในนัยน์ตาที่งดงามเต็มไปด้วยความเศร้าใจ...

เหอจื่อโจวสัมผัสได้ถึงความรู้สึกสิ้นหวังลึกๆ อย่างไม่อาจต้านทาน เขาแทบจะหายใจไม่ออกแล้ว เขาสงสัยว่าที่เขาหายใจไม่สะดวกนั้นเป็นเพราะที่หน้าอกมีก้อนเนื้อนุ่มนอกมารีเปล่า

เขาคุ่นคิดอยู่ในห้องน้ำครู่หนึ่ง กระทั่งมีเสียงร้องแหลมดังขึ้น เป็นเสียงของ“เขา”ที่กรี๊ดร้องออกมา

เหอจื่อโจวพอจะเดาสาเหตุออกบ้างแล้ว เขาปลุกประตู่เต็มแรงแล้ววิ่งออกไป

หลินอวี้ถึงที่ยืนอยู่นอกห้อง เมื่อเห็นเส้นชีวิ่งออกมาก็ดึงมือเธอไว้ เอ๋อถามอย่างเป็นห่วง “ชีชี...”

เหอจื่อโจวไม่มีเวลาสนใจหลินอวี้ถึง แต่เขาถูกหลินอวี้ถึงจับไว้จนขยับเขยื้อนไม่ได้ สุดท้ายเขาสบัดมือของหลินอวี้ถึงออกอย่างร้อนรน ก่อนรีบวิ่งไปหาเส้นชี เขาเห็นจางหฺรั่นที่ห้องของเส้นชี

จางหฺรั่นทักทายเขา “ชีชี”

เหอจื่อโจวให้จางหฺรั่นออกไปนอกห้อง

จางหฺรั่นมีสีหน้าไม่พอใจ กำลังจะอำปาก ปรากฏว่ามีเสียง “ปัง” ดังลั่นขึ้นก่อน เพราะเหอจื่อโจวปิดประตู่แล้ว

ขณะเดียวกัน หน้าประตู่ นอกจากจางหฺรั่นแล้ว ยังมีหลินอวี้ถึง โหวจื่อและจ้วงฮั่น

หลินอวี้ถึงเคาะประตู่ “ชีชี!”

จ้วงฮั่นดึงมือของหลินอวี้ถึงเอาไว้ เอ๋อปลอมให้เขาสบายใจ “ชีชีเป็นคนที่ถูกพี่ช่วยขึ้นมา ชีชีย่อมต้องเป็นห่วงลูกพี่ที่สุด เธอรีบมาดูลูกพี่ที่ไม่แปลกอะไรพี่สามอย่าคิดมากเกินไป”

หลินอวี้ถึง “...”

โหวจื่อตอบโหล่ของหลินอวี้ถึง ไม่ต้องพูดก็เข้าใจ เขาคิดในใจว่าหลินอวี้ถึงกับเหอจื่อโจวต่างก็เป็นพี่เป็นน้อง หน้ามือหรือหลังมือล้วนแต่เป็นเนื้อ“นี่นา หากต่อไปเกิดมีละครน้ำเน่าศึกพี่น้องชิงนาง เขาคงลำบากใจน่าดู!

...

เหอจื่อโจวหาเส้นชีเจอในห้องน้ำของห้องพัก ไม่ลี ต้องบอกว่าหาร่างของ“ตัวเอง”เจอแล้ว เขาปลุกประตู่กระจกสีขาวเข้าไป เส้นชีมองเขาตาแดงก่ำ

พระเจ้า ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง! อยากจะบ้าตาย!

*อุปมาว่า มีความสำคัญเท่ากัน มีค่าเท่ากัน

“นาย...”

“เธอ...”

“พวกเราเธอ?”

“พวกเรา...”

ทั้งคู่มองหน้ากันโดยไม่พูดอะไร มีเพียงน้ำตาที่หยดเหมะ

“ฮือ ฮือ...ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้...” เส้นซีกกระต๊อบเท้า สองมือปิดหน้า เธอเดินไปเดินมาในห้องน้ำแคบๆ

เหอจื่อโจวปวดหัว โดยเฉพาะเมื่อเห็นเส้นสีทำร้ายร่างกายของเขาย่างนี้ เขาปั่นหน้าขริมเดือนเธอประโยคหนึ่ง “อย่ากระต๊อบเท้าได้ไหม!”

เส้นสีก็ตรึมฝิปาก นิ่งยอง สองมือเท้าคาง จ้องเหอจื่อโจวอย่างคับแค้นใจ สุดท้ายเธอทนไม่ไหวกับการโจมตีทางสายตาของเขาเลยเบือนหน้าหนีอย่างแข็งทื่อ

เหอจื่อโจวมองตอบเส้นสี เธอยังคงเป็นดอกทานตะวันน้อยที่นั่งอยู่ตรงมุมห้อง แต่เวลาอย่างนี้อ่าแอบแว้วจะได้ไหม! ถ้าอยากแอบแว้วก็อย่าใช้ร่างของเขาจะได้ไหม ทำทางแบบตอนนี ลู้ให้เธอกระต๊อบเท้าเสียยังดีกว่า!

เหอจื่อโจวนวดหน้าผาก ปวดหัวจนแทบระเบิด

ครั้นการเดินทางเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น ทุกคนล้วนอยากรีบกลับเมือง S ตอนเที่ยงเลยตัดสินใจกินมื้อสุดท้ายที่ซิงเต่า เมื่อเสร็จมื้อเที่ยงแล้วก็จะบินกลับเมือง S กันเลย

อาหารเที่ยงกินที่ร้านอาหารจิวหลงที่ซิงเต่า การตกแต่งร้านด้านในหรูหรา ได้คะแนนรสชาติอาหารในอินเทอร์เน็ตค่อนข้างดี แต่เหอจื่อโจวกลับไม่ชอบอาหารเอชชะเลย ตอนสั่งอาหารเขาเอนกายพิงผนังเก้าอี้พาลงกวาดตามองเส้นสีอยู่ตลอดเวลา

สายตาแบบนี้ คนที่เห็นแต่ละคนรู้สึกต่างกันไป โดยเฉพาะหลินอวี้ถึงที่ดูเหมือนว่าใจมดิ่งอยู่ในทะเลยังไม่กลับคืนมา

ซิงเต่ามีร้าน “กั่วลู่” ขายเต้าหู้หมื่นชื่อดังที่เส้นสีอยากกินมากเป็นพิเศษ ตั้งแต่ตอนที่มาจากเมือง S แล้ว ดังนั้นหลังมื้อเที่ยงสิ้นสุดลง ขณะทุกคน

เตรียมตัวกลับเมือง S เธอลืมนรูปร่างหน้าตาของตัวเองไปชั่วขณะ บอกหลินอวีถึงว่า “แต่ฉันยังอยากกินเต้าหู้เห็มหมื่นที่นั่นนะ...”

นะ...

หลินอวีถึงไม่สนใจเธอ

เส้นซีเฟิงนึกได้ว่าตอนนี้เธอเป็นผู้ชาย ผู้ชายไม่มีสิทธิ์อดอ่อน เส้นซีมองเหอจื่อโจว เหอจื่อโจวเป็นหน้าหนี เห็นได้ชัดว่าไม่ยอมมองเธอ

ผ่านไปครึ่งหนึ่งเขาค่อยเอ่ยออกมา “ฉันไปกับเธอเอง” แล้วบอกทุกคนว่า “พวกเราเจอกันที่สนามบินนะ”

นี่มัน นี่มัน...

ทำบ้าอะไรเนี่ย! หลินอวีถึงโกรธ เขาขมวดหัวกับความมองเหอจื่อโจว พุดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง “เส้นซี ตกลงเธอจะไปกับฉันไหม”

เหอจื่อโจวแกลังทำเป็นไม่ได้ยิน

เส้นซีตัดสินใจว่าถึงยังงี้ก็จะไปกินเต้าหู้เห็มหมื่นก่อน

ชีวิตคนเราก็เหมือนละครอย่างนี้แหละ บอกให้เปลี่ยนทิศก็เปลี่ยน บอกให้สวมหมวกเขียว^๔ ก็สวม ขณะเส้นซีและเหอจื่อโจวเดินจากไป ไหวจื่อก็ตบหน้าหลินอวีถึงที่ต่าหะหมิ่นเบาๆ ยิ้มพลาบไกล่เกลี่ย “สาวสวยเส้นตั้งใจประชดนายรีเปล่า”

หลินอวีถึงไม่พูดอะไร ตอนนี้เขาอยากต่อใครสักคน

เส้นซีได้กินเต้าหู้เห็มหมื่นร้าน “กั๋วจู่” ที่โด่งดังไปทั่วประเทศแล้ว หน้าประตูร้านแถวยาวมาก คนที่ต่อแถวในร้านส่วนมากเป็นคู่รักวัยรุ่น เส้นซีซื้อมาสองชิ้น ชิ้นหนึ่งเธอถือกินในมือ อีกชิ้นเหอจื่อโจวช่วยถือให้

ความจริงอีกชิ้นเธอซื้อให้เหอจื่อโจว พอเธอเห็นว่าเขาไม่กินเลยถามว่า “นายไม่กินแน่นะ”

เหอจื่อโจวมองเส้นซี เนื่องจากส่วนสูงของทั้งคู่ต่างกัน ตอนนี้เขาต้อง

^๔อุปมาว่า โดนสวมเขา

เงยหน้าพูด เขาเค้นถ้อยคำออกมาประโยคหนึ่ง “ฉันไม่ได้อารมณ์ดีเหมือนเธอ”

แน่นอนว่าเส้นซีก็ไม่ได้อารมณ์ดีนัก แต่เรื่องนี้เชื่อว่าโมโหแล้วจะแก้ไขได้นี่นา อีกอย่าง ก่อนหน้านี้ที่โรงแรม เขากับเธอก็คุยกันเรียบร้อยแล้วไม่ใช่เหรอ ว่าอย่าเพิ่งบอกคนอื่นชั่วคราว

เส้นซีถอนหายใจ จู่ๆ ก็นึกบางเรื่องขึ้นมาได้ เธออมยิ้มอย่างมีความสุขหัวเราะ “ฮิๆ” “งั้นฉันกินเพิ่มอีกชิ้นละกันนะ”

ความจริงเธอเป็นคนชอบอาหารอร่อยเป็นพิเศษอยู่แล้ว ปริมาณการกินก็ไม่ค่อยเยอะ แม้ตัวเธอจะไม่ค่อยมีเนื้อมีหนัง แต่ในเมื่อเธอเรียนนาฏศิลป์ สำหรับเธอแล้วกล่าวได้ว่ารูปร่างและใบหน้าก็เหมือนคณะแดนสอที่สำคัญ

ดังนั้นเมื่อก่อนต้องให้เธอชอบกินแค่ไหนก็ต้องยับยั้งไว้บ้าง

แต่ตอนนี้...เส้นซีคิดไปคิดมาหัวใจก็พองโต รู้สึกเบิกบานใจอย่างยากจะบรรยายออกมาเป็นถ้อยคำ ตั้งแต่สลักร่างอย่างหาสาเหตุไม่ได้ ความรู้สึกเธอก็ขึ้นๆ ลงๆ มาตลอด ความรู้สึกนี้คล้ายตกลงไปในหลุมแห่งความโชคร้าย ขณะสิ้นหวังไร้หนทาง เธอกลับชุดเจออทองที่อยู่ในหลุม

ขณะที่เส้นซีรู้สึกเบิกบานใจ แต่เหोजื่อโจวยังคงมีใบหน้าเย็นชาเช่นเดิม เธอยื่นมือไปจับไหล่ของเหोजื่อโจว เอ่ยว่า “เรือเมื่อถึงหัวสะพานย่อมจอดได้เอง” ในเมื่อตอนนี้เป็นแบบนี้แล้ว พวกเราก็มองโลกในแง่ดีหน่อยสิ”

“ตัวอย่างเช่น” น้ำเสียงของเหोजื่อโจวยังคงเย็นชา

เส้นซีคิดครุ่นหนึ่ง พริบตานันก็ช่วยเหोजื่อโจวนึกถึงข้อดีอย่างรวดเร็ว เธอไม่รู้ว่าเหोजื่อโจวจะชอบหรือเปล่า แต่ผู้ชายก็คงชอบละมั้ง เธอมองเหोजื่อโจวก่อนเอ่ยอย่างระมัดระวัง “เอ่อ...หอพักของพวกเราเริ่มแต่สาวสวย...”

“อ้อ งั้นเหรอ” เหोजื่อโจวหัวเราะ “หิๆ” เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่เสียงหัวเราะจากใจจริง กลับเหมือนหัวเราะเพราะโกธ เขา มองเส้นซีนิ่ง แล้วพูดเสียงลัดไพลินว่า “ขอบใจที่เตือน”

*อุปมาว่า ปัญหาทุกอย่างมีทางออก

หลังจากกินเต้าหู้เหมื้นของร้านกั่วจู้ที่มีชื่อเสียงลือเลื่องไปทั่วประเทศแล้ว เล็นซีและเหอจื่อโจวก็นั่งรถแท็กซี่ไปรวมตัวกับพวกหลินอวี้ถึงที่สนามบิน เมื่อเล็นซีเห็นหลินอวี้ถึงก็จะเดินเข้าไปนั่งข้างเขาตามความเคยชิน แต่ยังไม่ทันนั่งลงก็ถูกโหวจื่อต้งไว้

โหวจื่ออะพริบตาปริบ ๆ ใส่เธอ “ลูกพี่ นั่นเป็นที่นั่งของสาวสวยเส้นพวกเรานั่งอีกฝั่ง”

เล็นซีจวนใจ ได้แต่เปลี่ยนที่นั่งไปอีกฝั่ง

เนื่องจากเที่ยวบินที่บินไปเมือง S เกิดปัญหาเรื่องความปลอดภัยบางอย่าง จึงล่าช้าไปสองชั่วโมง เล็นซีเริ่มเบื่อหน่าย พอหันมาเจอเหอจื่อโจว เขาก็สั่งห้ามไม่ให้เธอพูดมาก เมื่อเธอพูดอะไรไม่ได้ จึงได้แต่ตี่มน้ำ

ตี่มน้ำไปตี่มมา เธอเริ่มรู้สึกว่ามีปัญหาหนักหน่วงอย่างหนึ่งตามมาภายหลัง... เธอปวดนี้...

๖

เส้นชีเดียวลูกเดียวนั่ง ในที่สุดโหวจื่อที่นั่งข้างเธอถามว่า
“ลูกพี่ นายเป็นอะไรนะ”

เส้นชีมองโหวจื่อ เธอปวดใจ!

โหวจื่อประหลาดใจ

เหอจื่อโจวที่อยู่ไม่ไกลเลยหันมองเส้นชีที่กำลังอันฉี่ เขารู้สึกว่าความรื่นรมย์
ของเขาในครึ่งชีวิตแรกสลายหายไปภายใน ๒๔ ชั่วโมงนี้แล้ว

เขาไม่อยากสนใจเธอ แต่...ถ้าเธอไม่ระวังแล้วฉีรดกางเกงละก็...ไม่อยาก
จะคิดถึงผลลัพธ์ที่ตามมาเลย

เหอจื่อโจวลุกขึ้น “ฉันไปห้องน้ำหน่อยนะ”

เส้นชีหาแสงอรุณแห่งความหวังเจอแล้ว เธอลุกตามอย่างรวดเร็ว “ฉัน
ก็จะไปห้องน้ำด้วย”

ทั้งสองจากไป ทุกคนรู้สึกสับสนอีกครั้ง พวกเขามองใบหน้าไร้อารมณ์ของ
หลินอวี้ถั่ง ต่างคนต่างไม่รู้ว่าจะพูดอะไรเพื่อปลอบโยนชายหนุ่มที่โดนทั้งคนนี้ได้

เหอจื่อโจวทำเกินไปแล้ว! ใครเขาเลื่อยขาเก้าอี้เพื่อนต่อหน้าธารกำนัล
แบบนี้ แถมก่อนหน้านี้ยังมีทำที่ดูถูกสาวน้อยแซ่เส้นต่างๆ นานา สุดท้ายพอเส้นชี
จะไปเข้าห้องน้ำก็เดินตาม “ด้อยๆ” ไปซะแล้ว...

ทรยศ! ไร้ียงอาย!

เล่นซิกลั่นไว้ไม่ไหวแล้ว เมื่อมาถึงประตูห้องน้ำก็งอตัว เธอมองเหอจื่อโจวอย่างขอความช่วยเหลือ นัยน์ตาเรียวยาวฉ่ำน้ำ เอ่ยว่า “ฮือๆ...นี่จะแตกแล้ว...ทำไงดี”

เหอจื่อโจวสูดหายใจลึก “เล่นซี้ เรื่องนี้ฉันก็อยากช่วยเธอ แต่จนปัญญาจริงๆ ห้องน้ำชายอยู่ทางซ้าย เข้าไปซะ”

เล่นซี้เบะปาก ขัดขืน “ไม่ไป!”

เหอจื่อโจวยิ้มเย็นชา “ตามใจ อันได้ก้ออันไป!”

เล่นซี้ไม่ได้แกลังทำ แต่เธอมีข้อขัดข้องทางใจจริงๆ นี่นา แม้ตั้งแต่เด็กเธอจะเป็นนักเลงโตอยู่บ้าง แต่พอเธอเห็นพวกผู้ชายเดินออกมาจากห้องน้ำชายหนึ่งในนั้นเป็นคุณลุงที่เดินออกมาขณะยังตั้งกางเกง ภาพที่ปรากฏตรงมาจนเกินไป ทำให้เธอไม่กล้ามอง*จริงๆ ...

ขณะเล่นซี้ไม่กล้าเข้าห้องน้ำ เธอเอาใจเขามาใส่ใจเรา ถามเหอจื่อโจวว่า “แล้วนายล่ะ”

เหอจื่อโจวรู้ว่าเล่นซี้ถามอะไรเขา บางเรื่องถึงเขาคิดตกนานแล้ว แต่หน้าก็ยังแดงอยู่ดี เขาเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง น้ำเสียงราบเรียบดูจนน้ำที่หยุดหนึ่ง “ตอนนี้ฉันสบายดี”

ตอนนี้สบายดี...เล่นซี้ขอกร้อให้ ในที่สุดก็กัดฟันแล้วพุ่งเข้าห้องน้ำชาย

นี่คือการเข้าชมห้องน้ำชายอย่างเปิดเผยครั้งแรกในชีวิตของเล่นซี้ มันต่างจากห้องน้ำหญิง ด้านในมีโต๊ะหนึ่งแถว เล่นซี้เลือกโต๊ะที่ถูกชะตาที่สุด สูดหายใจลึกแล้วเดินไปข้างหน้า

ผ่านไปครู่หนึ่ง วัยรุ่นชายคนหนึ่งเดินเข้ามา เขาจัดการได้อย่างคล่องแคล่วก่อนไปย่งยืนมองเล่นซี้ที่ยืนนิ่งไม่ขยับ นัยน์ตาเปี่ยมแวววสงลั้ย

เล่นซี้ควักโทรศัพท์ที่ออกมาจากกระเป๋า แล้วยกขึ้นมาว่ากำลังโทรศัพท์

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีอีกสองคนเดินเข้ามา ยืนได้แปะมาก หลังจากปลดปล่อย

*ในสถานการณ์ที่ตัวเองไม่ชอบ ไม่อยากมองภาพตรงหน้า หรือสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้านั้นชวนให้รู้สึกไม่สบายใจ ไม่อยากดู จึงใช้มุกนี้แซวหรือหยอกล้อ เพื่อสร้างความขบขัน

แล้ว ก่อนจากไปก็มองเส้นชีอีกเหมือนกัน เส้นชีเริ่มถูกกดดันขึ้นเรื่อย ๆ

ฝ่ามือเธอขึ้นเหงื่อ ขาทั้งคู่สั่นเทา เธอชะโงกหน้าออกไปมองข้างนอก ถือโอกาสตอนที่ไม่มีคนรีบกดเข็มขัดดอก ครั้นกดเข็มขัดดอกแล้ว เธอก็ดึงสติกลับมา เธอจะกดเข็มขัดทำบ๊ออะไรนี่ยะ ความจริงไม่จำเป็นต้องกดนี่นา
เส้นชีจึงรัดเข็มขัดกลับ

ยามที่คนเรารับร้อน สมองมักขาดการไตร่ตรอง เส้นชียืนขบคิดอยู่ตรงโต๊ะ ทำไมผู้ชายต้องยีนี่ด้วยนะ ทำไมมันงั้นกันล่ะ ต้องเป็นเพราะไม่มีคนนำเป็นแน่ เพราะฉะนั้นเธอจะเป็นคนแรกที่กินปู^๒

เมื่อคิดได้แบบนี้ เส้นชีผลักประตูห้องเดี่ยวเปิดออกด้วย “ความมั่นใจเต็มอก”...

พอเส้นชีออกมา ก็เห็นเหอจื่อโจวยืนพิงผนังด้านนอกอย่างสง่าผ่าเผย ในใจรับรู้ได้ว่าเขากำลังรอเธอ เธอก็เหมือนเด็กคนหนึ่งที่ทำภารกิจเสร็จสมบูรณ์ เธอทำมือเป็นสัญลักษณ์ “OK” ให้เขาด้วยความดีใจ

เหอจื่อโจวเห็นเธอออกมาอย่างราบรื่นก็สบายใจ แต่เขาอารมณ์ไม่ดี จึงไม่ได้ตอบสนองกับการส่งข่าวชัยชนะของเส้นชี เขาเดินมาตรงหน้าเธอ

เส้นชีนึกไปว่าเหอจื่อโจวคงไม่สบอารมณ์บางอย่าง เธอเดินไปข้างเขาอธิบายว่า “ฉันไม่เห็นอะไรเลย...”

ที่นี้ไม่ได้ซ่อนเงินสามร้อยตำลึง”จริง ๆ ...

เหอจื่อโจวไม่อยากจะพูดกับเส้นชีชั่วขณะ แม้แต่เสียงของเธอเขาก็ไม่อยากจะยิน

บนเครื่องบิน เส้นชีนั่งกับโหวจื่อที่กำลังเล่นเกม เธอยื่นหน้าเข้าไปดูอย่างเบื่อหน่าย มองจนแทบจะสิงเข้าไปในเกมอยู่แล้ว ระดับความยากของเกมนี้

^๒ หลู่ซวี่น นามปากกาของโจวซูเทริน นักเขียนจีนชื่อดัง (พ.ศ. ๒๕๒๔ - ๒๕๓๙) เคยกล่าวชมเชยไว้ว่า คนที่กินปูได้คนแรกคือคนที่สามารถทำให้คนอื่นยอมรับนับถือ เพราะปูลักษณะน่ากลัว คนที่กินเป็นคนแรกเป็นคนที่กล้าหาญมาก

“อุปมาว่า คนที่ตั้งใจปิดบังเรื่องที่ทำไว้ แต่แล้วถูกคนอื่นจับได้หรือถูกเปิดเผย

สูงมากเพราะเธอเคยเล่นมาก่อน และเพราะไม่ผ่านด่านแรกก็เลยเลิกเล่น

เส้นสีเห็นโหวจื่อเล่นเกมด้วยมาตที่น่ายำเกรงดูเลืออย่างนี้ จึงชื่นชมเขาจากใจจริง “โหวจื่อ นายสุดยอดไปเลย!”

โหวจื่อที่ถูกชมไม่ได้ใจ เขาไม่มีอารมณ์จะเล่นต่อแล้ว แม่! เกมนี้โหวจื่อโจวเล่นผ่านด่านแล้ว แต่มาตอนนี้กลับบอกว่าเขาเก่ง อยากอวดรีไจ

แม่โหวจื่อจะเป็นรุ่มเมทที่ดี แต่ก็ยังระเบิดอารมณ์โกรธออกมา ตอบกลับเสียงเรียบประโยคหนึ่ง “ถึงฉันเก่งยังไงก็ไม่เก่งเท่านายหรอก!”

อะไรกันเนี่ย! เส้นสีลุ่มจุก ก่อนหันหลังให้โหวจื่อแล้วหันตานอนพัก

หนึ่งชั่วโมงกว่า ในที่สุดจากชิงเต่าก็กลับถึงเมือง S จากนั้นทุกคนเรียกรถจากสนามบินเมือง S ไปยังประตูศิไต้ของมหาวิทยาลัย S ซึ่งตรงกับประตูศิไต้เหนือของมหาวิทยาลัยครุศาสตร์ เพราะมหาวิทยาลัย S และมหาวิทยาลัยครุศาสตร์ที่เส้นสีเรียนอยู่หันหน้าเข้าหากัน ตรงกลางมีถนนยานการค้าคั่นอยู่

จากชิงเต่าถึงสนามบินมายังประตูมหาวิทยาลัย ระหว่างทางเส้นสีคิดอะไรมากมาย ทั้งดีและไม่ดี สุดท้ายเธอพยายามให้ตัวเองคิดเรื่องไม่ดีให้น้อย คิดเรื่องดีให้มาก เช่น เธอได้อยู่หอพักห้องเดียวกันกับหลินอวิ้งแล้ว เธอสามารถใช้ร่างของโหวจื่อโจวกินเยอะต็มเยอะได้ เธอจะได้รู้ตัวว่าหลินอวิ้งทำเรื่องที่ผิดต่อเธอหรือเปล่า...

เส้นสีคิดไปต่างๆ นานา สุดท้ายคิดถึงเรื่องดีมากเกินไปจนถึงกับยิ้มมุมปาก จ้วงฮั่นเห็นเข้าก็เอ่ยว่า “ลูกพี่อารมณ์ดีเสียะ”

“งั้นๆ หละนะ” เส้นสีสามารถปรับตัวให้คุ้นเคยกับการที่โหวจื่อ จ้วงฮั่นเรียกเธอว่าลูกพี่แล้ว เธอกระโดดลงจากรถอย่างเบิกบาน วิ่งไปเอาสัมภาระที่ทำยรถ ขนหิ้วเธอหิ้วกระเป๋าดินทางของตัวเองออกมาจากท้ายรถ มือเรียวยาวก็ดึงกระเป๋าใส่ชมพูในมือของเธอไป เจ้าของมือคือหลินอวิ้ง

หลินอวิ้งบอกเธออย่างเย็นชา “ขอบใจมาก”

แม่เจ้า! เส้นสีมองมือที่ว่างเปล่าของตัวเอง แล้วมองกระเป๋าเดินทาง เธอหยิบกระเป๋าผิดใบแล้ว

หลินอวี๋ถึงพูดกับพวกโหวจื่อว่า “ฉันจะไปส่งซีซีกลับหอ พวกนายเข้าไปก่อนเถอะ” ลิ่นเสียง เขาก็เดินไปข้างกายเหอจื่อโจว

ลิ่นซี “...”

เหอจื่อโจว “...”

เหอจื่อโจวมองประตู่ที่ใต้เวาหนึ่ง แล้วมองประตู่ที่เหนือของมหาวิทยาลัย ครุศาสตร์ที่อยู่ด้านซ้ายและเล็กกว่าหนึ่งไซล์ เขาพยายามสงบสติอารมณ์ แค่มองหญิงสาวที่เข้า ๆ ออก ๆ ประตูมหาวิทยาลัย จิตใจก็ไม่สงบแล้ว

ฝันร้ายของเขาเริ่มตื่นขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว!

คนที่เข้าออกประตูมหาวิทยาลัยครุศาสตร์ทิศเหนือล้วนเป็นหญิงสาว ระหว่างทางที่ลิ่นซีเดินตามโหวจื่อกลับหอพัก เห็นนักศึกษาชายร้อยละแปดสิบเป็นเพศชาย กระเป๋ากของเหอจื่อโจวหนักเล็กน้อย ลิ่นซีมองร่างสูงใหญ่ของจ้าวฮั่น แล้วยิ้มให้เขา “เฮ้ โจวเจิน ช่วยหน่อยได้ไหม”

จ้าวฮั่นรับกระเป๋าไปที่ลูกพี่ลูกน้องให้เงียบ ๆ ปากไม่พูดอะไร แต่ในใจรู้สึกว่าการนี้ลูกพี่ทำเกินไปหน่อย ทั้งรังแกหลินอวี๋ถึง รังแกโหวจื่อ ตอนนั้นก็มารังแกเขา

ลิ่นซีที่จิตใจว่าวันนี้เดินมาถึงถนนห่วยซู่ในมหาวิทยาลัย เห็นสื่อศีรษะมีเสียงนกกระพือปีก ความจริงเธอชอบมหาวิทยาลัย S มาก ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็ฝันว่าอยากสอบเข้ามหาวิทยาลัย S จะได้ตัวติดกันกับหลินอวี๋ถึง น่าเสียดายที่ไม่สมปรารถนา สุดท้ายเธอก็อาศัยคณะนิเทศศิลป์สอบเข้ามหาวิทยาลัยครุศาสตร์ที่อยู่ติดกับมหาวิทยาลัย S

เธอนึกไม่ถึงจริงๆ ว่าวันนี้เธอจะสมปรารถนาแล้ว เธอจะได้ตัวติดกันกับหลินอวี๋ถึงที่มหาวิทยาลัย S จริงๆ แถมยังได้อยู่ห้องพักเดียวกันอย่างใกล้ชิดด้วย

ดังนั้นจะว่าไปแล้ว บางทีชีวิตของคนเรานี้ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ!

ระหว่างทางอารมณ์ลิ่นซีเบิกบาน ก้าวเดินอย่างกระฉับกระเฉง เธอเรียนเด่นมาเป็นปี ความเร็วของฝีเท้าย่อมเหมาะสม เกือบเดินเป็นเส้นตรงได้อีกอย่าง ยังเดินฝีเท้าเบา แต่เท้าแบบแมวได้ด้วย

โหวจื่อและจ้วงฮั่นเดินตามหลังเส้นชี มองลูกพี่ที่เดินอยู่ข้างหน้าก็รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ ขณะจ้วงฮั่นสงสัย เส้นชีก็หันกลับมาเร่งพวกเขา “พวกนายเร็วๆ หน่อยสิ!”

โหวจื่อและจ้วงฮั่นต่างพากันเร่งฝีเท้าตามฝีเท้าอันพลีวโหวของลูกพี่

อีกด้านหนึ่ง หลินอวี้ถึงไปส่งเหอจื่อโจวถึงใต้หอพัก ระหว่างทางทั้งคู่ไม่ค่อยกันเลย เมื่อเทียบกับเส้นชีที่เมื่อก่อนพูดเจื้อยแจ้วไม่หยุด หลินอวี้ถึงจึงไม่คุ้นกับ“เส้นชี” ตอนนี้อามากๆ

หลินอวี้ถึงเอ่ย “คินนี่กินข้าวด้วยกันนะ”

เหอจื่อโจวถอนหายใจในใจ เขาเข้าใจความรู้สึกพ่ายแพ้ของหลินอวี้ถึง แต่เขาไม่ใช่เส้นชีตัวจริง แม้เขาจะเข้าใจก็จริง แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ เขายืนมือไปตบไหล่ของหลินอวี้ถึง “ไม่ต้องหรอก เดี่ยวฉันมีธุระต่อ นายไปทำธุระของนายเถอะ อีกอย่าง ช่วงนี้นานฉันเยอะมาก นายไม่ต้องมาหาฉันแล้ว ตามนี้ละกัน นายกลับไปเถอะ”

ใจของหลินอวี้ถึงถึงวูบลงเล็กน้อย เขาเบ้าปาก ไม่พูดจา ครั้งนี้เขาอ่อนโยนและเอาใจเธอ แต่กลับไม่ได้ผลเลยสักนิด นอกจากรู้สึกพ่ายแพ้แล้ว เขาก็เริ่มโมโหเล็กน้อย สุดท้ายตอบรับเพียง“ตกลง”คำเดียว แล้วหันหลังจากไปอย่างสง่าผ่าเผย

เหอจื่อโจวมองเงาหลังของหลินอวี้ถึงอย่างสนใจ เขาก็หันหน้ามองกระเป๋าสีชมพูที่อยู่ปลายเท้า พลันนึกถึงปัญหาหนึ่งขึ้นมาได้...เขาพักห้องหมายเลขอะไรนะ

เส้นชีชมห้องพักของหลินอวี้ถึง ก่อนหน้านั้นเธอเคยบอกหลินอวี้ถึงทุกครั้งว่าอยากชมห้องพักของเขา เขามักบอกว่าเป็นสถานที่ของผู้ชาย ไม่ยอมให้เธอเข้ามา ผลสุดท้ายเขาคงคิดไม่ถึงว่า ตอนนี้เธอแอบไปแอบมาอยู่ในห้องของเขาอย่างเปิดเผยแล้ว

ทันใดนั้น มือถือในกระเป๋าสีเสื้อของเธอก็ดังขึ้น เธอหยิบมือถือของเหอจื่อโจวออกมาดู ตอนอยู่ที่ซิงเต่า เขาและเธอแลกเปลี่ยนโทรศัพท์กันแล้ว

ตกลงกันว่า ห้ามรับสายมั่วซั่ว ห้ามโทร.ออกมั่วซั่ว ห้ามแอบดูข้อความ

ไลน์ซีมองเบอร์โทร.ที่ไม่รู้จักบนหน้าจอเลยไม่รับสาย

ผ่านไปครู่หนึ่ง มือถือก็ดังขึ้นอีก ยังคงเป็นเบอร์เดิม เส้นซีรู้สึกว่าเป็นเบอร์คุ้นๆ แต่ก็ยังไม่ยอมรับสายอย่างหยิ่งในศักดิ์ศรี

ผ่านไปครู่หนึ่ง มีข้อความเข้ามา “รับสายซะ!”

เอ๊ะ! เส้นซีกะพริบตา เบอร์นี้ไม่ใช่ของเธอเองหรือหรือหรอ เมื่อนึกขึ้นได้ เธอรีบรับโทรศัพท์ทันที เสียงเตือนตาลของเหोजื่อโจวดังมาตามสาย “หมายเลขห้องของเธอหมายเลขอะไร”

เส้นซีเดินเข้าห้องน้ำ รีบบอกชั้นและหมายเลขห้องให้เหोजื่อโจวรู้

เหोजื่อโจวยังไม่วางสายทันที เขาบอกเธอมาตามสายเกี่ยวกับข้อควรระวัง เช่น ความเคยชินของเหล่ารูมเมท

เส้นซีตั้งใจฟัง เหोजื่อโจวพูดจบแล้วถามประโยคหนึ่ง “เธอมีอะไรจะบอกฉันไหม”

เส้นซีนึกอยู่ครู่หนึ่ง “รูมเมทฉันอยู่ตัวงายมาก”

เหोजื่อโจว “...”

เส้นซีนึกเรื่องหนึ่งได้ “แล้วก็...เสียห่วยเย่ชอบนาย...”

เหोजื่อโจวเอ่ย “ข้อนี้ เธอเตือนฉันหลายรอบแล้ว”

พลบค่ำ เส้นซีถือบัตรอาหารของเหोजื่อโจวไปกินข้าวเย็นกับพวกโหวจื่อ เมื่อรู้บัตรก็พบว่าในบัตรมีเงินอยู่หนึ่งพันไคว* เธอคิดในใจว่าเหोजื่อโจวโง่มาก โง่ถึงกับเติมเงินไว้ในบัตรมากถึงขนาดนี้

พลบค่ำ เหोजื่อโจวไปกินข้าวที่โรงอาหารของมหาวิทยาลัยครุศาสตร์ ตามลำพัง เขาสั่งอาหารตามแต่ใจไม่กัอย่าง พอรู้บัตรก็กลับพบว่ายอดเงินในบัตรเหลือเพียงสามเหมา*...

* หน่วยสกุลเงินของจีน ค่าเงินเท่ากับ “หยวน” แต่ “ไคว” มักนิยมใช้กันในภาษาพูด ส่วน “หยวน” นิยมใช้ในภาษาเขียน

* หน่วยสกุลเงินของจีน ภาษาจีนกลางมักเรียก “เจียว” ว่า “เหมา” หนึ่งไคว (หยวน) เท่ากับสิบเหมา (เจียว)

เส็นซี นักศึกษาสาวสวยเอกนาฏศิลป์จอมโก้ รักการเต้นเป็นชีวิตจิตใจ
แต่วิชาการไม่เอาไหน
เหอจื่อโจว หนูบิว๊วะสุดหล่อ การเรียนเป็นเลิศ
กว่าพูดน้อยต๋อยหนักและออกจะหยิ่งไฮ
ทั้งคู่ไม่ค่อยได้ซ้องแหวะกันนัก กระทั่งฟ้าลิขิตให้ต้องสลับร่าง
เมื่อคนสองคนที่มีอุปนิสัยต่างกันสุดขั้วต้องมาใช้ชีวิตเป็นอีกคน
และเส็นซีมีหนุ่บที่หมายปองอยู่แล้ว
เรื่องซุลมุนก็ตามมาติดๆ

หมวดนวนิยาย

www.amarinbooks.com

Facebook Twitter Instagram @amarinbooks

Facebook บ้านอรุณ

ISBN 978-616-18-2940-7

495 บาท ทดลองอ่านเล่มนี้ 9 786161 829407

ออกแบบ ตกแต่งศิลป์ ดึงดูดทุกสายตา
จากสำนัก Eno